

LYŠKÁNORA 86

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Jarn 1079 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Záchodová * Kronika Ashverská *

* Vyměšovací rituály Otakára Vesty zaměstnávaly podstatnou část ostrahy hranic aneb Já jsem zůstal čistej! *

* Tajný deník: 1078 - třetí část *

Motta tohoto čísla

„...Budu mít špatnej morál...“

Zoltar Zemikosa

„...Vyměnil jsem destilační soupravu za lektvar...“

Zoltar Zemikosa, alchymista

„...Lidi, který léčím, umřou...“

Milo Pelíšek

Záchodová

Vyškrabáno do stěny latriny hostince U hrocha
Objevil a ve veřejnou známost dal starosta Bolbuch

*Všeobecně neví se
že sezení na míse
způsobuje lidem stavy
kdy se rýmy derou z hlavy
Od podzimku do léta
chtěl tu každý poeta
nekoukajíc vpravo vlevo
vyprázdnit básnické střevo
I já chci, ať tajíc hnus
zanechat tu nejen trus
(ode mne to musí stačit
jde to na mě, tak jdu tlačit)*

Kronika Ashverská

Menhorian Blathel

Rok 980 - ve staré Ashveře se našla měď - začátek dolování

Rok 992 - velká skřeti válka. Ashvera a několik dalších obcí bylo srovnáno se zemí

Rok 993 - obnova obci

Podzim 1002 - další skřeti ofenziva, skřeti se dostali až za Severní, kde byli brutálně povražděni a zahrnání zpátky do řeky. Ale padlo mnoho obcí, které byly vypáleny, byla dobyta i Radona (skřeti měli praky - neví se, kdo je pro ně stavěl). Část skřetů se ztratila u Lotrasu. Byla vypálena Tamera, Shvera i Věž, kde lidé tradičně přežili. Spálena byla pila Na březové, Ashverské mlýny, co byly východně od Radony, obce kolem Krespu a hlavně shořely sýpky a úroda po celé zemi.

Jaro 1003 - hladomor v hornobolomsku, následoval velký mor v celém Gergelu, který se rozšířil asi skrz obilí.

Rok 1004 až 1005 - války a půtky mezi knížaty, lidové bouře, lupiči. Lotras opět osídlen, přepadání kupců.

Rok 1006 - Rok obnovy. Kníže Tugam Turgma (otec Radvaje), vyhlásil, že kdo se usídli na západním břehu Severní a na severním břehu Soreny je na 5 let osvobozen od daní a je svobodný člověk - založení Ashvery a zrod družiny.

Rok 1015 - Ashvera se sídelním městem Radonou přišla o posledního mužského dědice během dobývání Lotrasu, kde sídlil Lotras, bratr luramského knížete, který uchvátil část knížectví pro sebe a jediná dcera se provdala za syna hornobolomského knížete - za Radvaje Turgma, a došlo tak ke spojení těchto území, které trvá dodnes.

Zima 1027 - skřeti v Derku

Jaro 1032 - Hamirské knížectví v čele s Hlofinem smělým pohltilo Dekské kraje a připojilo je ke svému území. Boj byl krátký a nepadlo příliš mnoho lidí.

Léto 1040 - požár radnice, nikdo neumřel, ale shořely kroniky a knihy.

Začátek dubna 1041 - Bílá zima, přišli skřeti z kopců s vlky, byli pobiti. Obyvatelé věže se stáhli a čekali - jen pár mrtvých. Na březové vypálili sklad. V Tameře bylo dost mrtvých. Posádka nemohla přes řeku, most u Krespu vzaly kry.

Podzim 1041 - spojilo se Horní Bolomsko s Luranským knížectvím přes dceru hornobolomského knížete Radvaje Turgma. V Hamirsku vládne Hegord, bratranec Hlofina.

Rok 1042 - mírová smlouva mezi hamirským a hornosorenským, trvá dodnes

Jaro 1044 - poslední výprava družiny do Kasulu, kde zahynulo několik dobrodruhů.

Léto 1044 - Hulevin prodává zbraně, cennosti atd a skupuje pozemky

Podzim 1044 - ze starého hřbitova přišlo vojsko nemrtvých. Bylo pobito, ale padli další lidé z vesnice a již nebyla síla prozkoumat, co se na hřbitově dělo. Až o tři neděle později (Lotydys zde našel knihy, Thyrgaash viděl několik zakuklených lidí s podivným znakem pařátu na rouchách - nemrtví je sami zabili).

Rok 1044 - mírová smlouva, přidalo se Lurgrapsko a Dolní Gergel

Léto 1048 - velké sucho, Lotydys Tralev vyvolal rej duchů o 30. jarnu. Následující den byl zabit, jeho syn vyhnán. Zemřela Lorvina Rwanová.

12.3.1066 - zemřel Hulevin

**Vyměšovací rituály Otakára Vesty
zaměstnávaly podstatnou část
ostrahy hranic aneb Já jsem zůstal
čistej!**

Motto: „Rozhovory byly zpravidla dělány s význačnými a zajímavými osobnostmi“ – cit. z díla Jorchena Kierkeho „Rien Gwardit: Elfí velíkán a vizionář“

Musím se přiznat, že udělat následující rozhovor s hraničníkem Jorchem Kierkem se ukázalo být větším problémem než jsem čekal. Kdybych si nedal práci s přípravou kladených otázek asi bych od tohoto rozhovoru nakonec upustil. Byl jsem doslova zasypan sprškou urážek, z nichž

označení mé osoby za drzého hobita byla tou nejmenší. Nicméně nakonec byl rozhovor uskutečněn a bylo to dlouhé povídání. V průběhu celého rozhovoru Jorchem divoce gestikuloval a mlátil pěstí do stolu, aby tak podpořil váhu svých odpovědí. Nechť si tedy čtenář pro dokreslení atmosféry navíc ještě představí takové neustálé buch, buch, buch.

Otakáro Vesta.

Jorchene, uplynul již nějaký čas, kdy jsi odpovídal na otázky do obecního periodika Lyškánora. Poslední rozhovor s tebou dělal již zesnulý Gerllod Moskyt v roce 1075 do čísla 62. Od té doby se jistě mnoho věcí změnilo. Stal jsi se bezpochyby jedním z pilířů družiny. Společně se Zoltarem Zemikosou a Bolbuchem jsi nejstarší aktivní dobrodruh. Co to pro tebe znamená?

No ..., no ..., já si nemyslím, že jsem pilíř družiny. Určitě. A určitě bych se nechtěl srovnávat se Zoltarem Zemikosou a s Bolbuchem. Protože jsme natolik odlišní, že prostě srovnání..., nelze srovnávat. Dobře. Takže pilíř nejsem a já jsem tady v podstatě vyslanec..., vyslanec určitých ideí, abych tady šířil osvětu a kulturu mezi nevzdělance. A nechápu se jako náký pilíř náký družiny.

Začátkem roku 1075 ti bylo uděleno čestné občanství města Nurn a odměna za „Hrdinství a zásluhy o město ve skutečných veřejných i pořádkových pro blaho všech řádných občanů města Nurn“. Co to pro tebe znamenalo?

Takže čestné občanství města Nurn pro mě samozřejmě znamenalo hodně. Velmi. Velmi proto, že jsem se konečně etabloval do vlastně..., nebo byl jsem přijat gwendarronským obyvatelstvem nebo Gwendarronem. Dostal jsem tuto významnou poctu nebo významné ocenění. Znamená to pro mě dodnes hodně. Hodně si toho vážím a hlavně mě to dovolilo seznámit se osobně s panem Olbramem Horáčkem, který je pro mě svým způsobem studnicí..., čerpání informací nebo moudrosti co všechno je možné v takové zemi jako je Gwendarron a to jsem také věru rád, že jsem měl možnost se seznámit s panem Olbramem Horáčkem.

V roce 1075 jsi se vydal na dalekou a dlouhou výpravu na jih do Kortu. Výprava to byla bezpochyby náročná a plná zvratů. Zemřelo na ní několik dobrodruhů a naopak přišlo mnoho nováčků. Jak na tuto „výměnu“ vzpomínáš?

Výměnu nebo výpravu?

Výměnu.

Výměnu čeho?

Výměnu družinového osazenstva. Protože umřelo několik starých dobrodruhů a přišlo několik nových během výpravy.

To je věru dávno.

Bylo to v roce 1075.

Já nevím jak můžu vzpomínat na výměnu, ale pamatuju si, že vlastně padl Gerllod Moskyt a jistý barbar jménem Grendell...

Dále například Jerome Skuld..., Bald...

Aha..., jenomže Bald o tom jsem toho moc nevěděl...

Ne, tak Jerome Skuld ne...

Jerome Skuld to byl ten lovec hlav toho jsme... Já na to nevzpomínám jako na výměnu. Pro mě to byla kontinuální záležitost. Jako když se ptáš jestli na to vzpomínám na nějakou výměnu, tak já to nevnímám jako výměnu. Já tam vidím ten okamžik kdy vlastně můj vzor a můj přítel Worrel Sovák byl různými komploty a tlaky na svoji osobu donucen rezignovat na post vůdce a já jsem cítil takřka..., takřka symbolickou povinnost, když jsem byl zvolen, abych pokračoval v jeho šlépějích, abych to dotáhl úspěšně do konce. Takže já jsem to bral jako očištění Worrela Sováka. Takže to je to co si já jako pamatuju, ale nějakou výměnu to já si nevzpomínám nebo nevidím tu hranici, kde by začínalo to nové a končilo to staré.

Během této výpravy jsi se stal vůdcem po odstoupivším Worrelu Sovákovi a to za komplikované situace. Vedl jsi družinu během útoku na dreblinský lágr, řešilo se mnoho překérních situací ohledně vztahu k Vlkům, Karabašovi, Zeleně, následoval boj s drakem a nakonec prastaré prostory tzv. Svěrač. Bylo to pro tebe hodně náročné?

No tak především to byla doba kdy..., vezmu Worrela Sováka. Ta výprava byla velice zajímavá tím, že Worrel Sovák, můj přítel a vzor..., a prostě studnice moudrosti, ze které jsem čerpal, vlastně čerpám dodnes, tak pro mě to byl vzor a tohoto muže dosadili, nebo cítil jsem, že ho dosadili do čela družiny různí zlí jazykové a různí přístipkáři vlastně jakoby natruc. Ty volby já jsem chápal jako podplacené nebo manipulované. Prostě dostal se Worrel Sovák do čela, on ten úkol neodmítl, přijal jej a následně titíž lidé, kteří ho dostali do toho čela, tak ho celou dobu psychicky týrali a deptali, kdy on vlastně potom tíhou těch událostí vlastně rezignoval. Navíc jsme byli v

Kortu, kde byla vlastně magie zakázaná, takže Worrel Sovák byl jednou nohou, tou svojí elfskou nohou byl taky v lágru, protože on byl vlastně ještě elf. Takže na něj to vlastně mělo taky vliv. Takže já jsem to potom co on položil to vůdcovství, tak a já jsem byl zvolen a myslím si, že taky manipulativními hlasy, tak jsem se rozhodl, že právě na počest toho Worrela tak to dotáhnou až do toho Trindindolu. Já jsem byl vlastně v tu chvíli Worrel Sovák. Dá se tak říct, protože my jsme byli jedno a..., celek. A teď jsem zapomněl tu druhou část otázky... A co se týče Vlků a těhle těch věcí. Já, já jsem byl v té době vlastně zamilovanéj. Strašně zamilovanéj. K Zeleně. Já jsem viděl nahou Zelenu v několika..., vlastně v zástupu dokonce a já jsem prostě jí chtěl potkat. Chtěl jsem jí potkat, chtěl jsem se s ní pozdravit a..., co by ona řekla, tak já bych udělal. Nikdy k tomu vlastně už nedošlo k tomu setkání, přímýmu a věci se nám vyvrhly. No a potom už to šlo dostat se nějak do Trindindolu. Tam už prostě o nic jiného nešlo, když jsme našli Frivaé Gwardit dověst jí zpátky. Předat jí otci. Předat zprávy úřadům. Pochopitelně nechat se podrobit rozhovoru a v rozhovoru sdělit všechno co jsem viděl. Pro mě to bylo takové..., takový..., takový životní, řek bych, životní majstrštyk. Když jsem mohl nebo co jsem nasbíral tyto informace je předat, myslím si, že užitečné jsou dodnes. Dodnes. Ano.

Elf Malwe prostory okolo „Svěrač“ označil jako útulnou kouzelnickou dílničku. Souhlasíš s tímto označením?

Především elf Malwe není elf! Narodil se jako elf! Ale elf to není! Říkal jsem si již předtím jestli já mám právo říkat o někom jestli je a není elf. Právo bych neměl. Kdybych neměl písemné dobrozdání úřadu pro podporu Mea Torby, který mi jasně doložil, že elfství je sice dědičné, ale elfství můžeš pozbyť. Je totiž věcí duchovní a ne fyzickou. Takže Malwe není elf a teď jsem zapomněl druhou část otázky...

Útulná dílnička...

Jestli pan Malwe..., mimochodem komediant, který táhl světem a vydělával si na bídně živobytí v pimralovém divadle, viděl Svěrač jako útulnou kouzelnickou dílničku? To je jeho věc, já s tímto označením nesouhlasím.

Družina nakonec skutečně našla slečnu Frivaé. Jak na ní vzpomínáš?

Tady mám problém. Seš hobit. Měl bych mluvit jakoby hodně uctivě. Ale já budu otevřený. Pro mě to setkání bylo rozporuplné. Pro mě bylo rozporuplné v tom, že samozřejmě z panny Frivaé čpělo všechno

to co o elfech víme, co se učíme, co nám předávají moudří tohoto světa. To znamená, čpěla z ní síla duševní, moudrost..., krása..., úměrná jejímu věku, ale působil i jistý smutek z toho takového nevyřešeného něčeho..., neumím to pojmenovat. Kdybych..., kdybych byl hodně..., drzý. Tak bych asi použil tu neuctivou větu, kterou použil už někdo přede mnou. Tu o té stárnoucí herečce..., ale tenkrát jakoby toto na mě působil. Že ona nemá nádeji. Nevím. Já to nedokážu popsat. Pro mě prostě setkání s pannou Frivaé bylo dilem radost a stejným dilem smutek. Nedokážu popsat. Prostě pro mě je panna Frivaé kontraverzní osobnost, ale mě vůbec nepřísluší hodnotit pannu Frivaé, protože já toho nejsem hoden.

Zeptám se tě ještě na jednu ženu, kterou jsi již v jedné z předchzích odpovědí zmínil. Nešlo si nevšimnout, že jsi byl velkým obdivovatelem Zeleny. Dokonce jsi se zmocnil jejího spodního prádla. Mohl by jsi o tomto „vztahu“ říci něco více. Myslíš si, že mohl být opětován?

Takhle. Prostě Zelena to je láska..., to byla láska na první pohled. Potkal jsem jí v noci, o půlnoci..., celý zástup jsem jich vlastně potkal. A já jsem hned věděl, že tato žena je..., prostě usídlila se mi v srdci. A v tom srdci zůstane do konce života. Hrozně jsem se s ní chtěl setkat, už jsem to říkal. Nepodařilo se, nicméně si myslím, že možná je to dobře. Protože možná nebyla tak úchvatná ve skutečnosti jako to, jak jsem ji vnímal já. A ve mně zůstane pořád krásná. Ale ty co se s ní setkali, tak pro ty už tak krásná nebude. Ale pro mě je krásná, já jí miluju, bude v mém srdci, vždycky tam bude mít svoji komůrku. Protože v tom srdci mám mnoho komůrek, oddělených plentičkami, tady v tom jedna Zelena. Bude tam pořád. A její spodní prádlo pochopitelně mám, protože potřeboval jsem vnímat nejenom její obraz, který mi v hlavě jakoby mizel postupně, vyšumoval. Ale já vždycky věděl, že ji mám jako v tom azurionu, její obraz. Já jsem věděl, že tu projekci dokážu zhmotnit, ale měl jsem i její vůni. A ta vůně to je další z věcí, kteréj byl pro mě hrozně důležitý a mám ho dodneška. Tudíž je už hodně vyčpělá. Už je to vyčpělý, už to mizí, ale stále je nosím. Nosím je na každou výpravu. Pořád. Jako pro mě to je svým způsobem určitéj předmět, který nosí štěstí. Jestli by vztah Zeleny ke mně mohl být opětován, kdybychom se setkali? Já myslím že ano, protože já jsem hodně čerpal v té době z Worrela Sováka a v podstatě já bych samozřejmě reprodukoval jeho moudrost a byl tam i Zarn Hadrigern, který už mi v té době začal předávat i další moudrosti a já z toho samozřejmě vybíral to zlato, to nejdrahocennější a já bych to předával a reprodukoval. A věřím tomu, že bych působil na ní velice dobrým dojmem.

Na závěr této výpravy jsi družinu vedl i do tajemného Trindindolu. Země, kterou obdivuješ ze všech nejvíce. Přesto si nešlo nevšimnout, že jsi byl celou dobu značně nervózní a nechoval jsi se přirozeně. Proč? Vždyť jsi pro Trindindol mnoho vykonal.

Proč jsem byl nervózní to samozřejmě vysvětlím. To je úplně prostě. To pochopí každý. Ale samozřejmě..., pro mě jít do Trindindolu bylo něco o čemž jsem hodinu předtím, než jsem se to dozvěděl, že možná do hákýho Trindindolu možná pudu..., ani v nejtajnějších snech jsem si netroufal ani pomyslet. A když se naskytla ta možnost, v kterou jsem nevěřil dokud jsem nepřekročil hranice a možná ještě dál. Tak pro mě to byla veliká pocta a věděl jsem, že musím jít tak jak mě přísluší. Mému stavu, mé osobě. To jest se pokorou, uctivě. Přesto hrdě. Vést ty své druhy. Můj problém byl v tom, že jsem znal své kumpaňores, své kumpány a..., á..., věděl jsem zejména o Otakáru Vestovi, který byl drzý jak opice, byl to hobit. Nota bene já jsem přivedl do Trindindolu hobita. Tento hobit pochopitelně... Ty! Pochopitelně způsobil první problémy na hranicích. Kdy prostě jeho vyměšovací rituály zaměstnávaly podstatnou část ostrahy hranic a já jsem se bál na každém kroku, kdy kdo zase udělá nějakou zlou taškařici. A nebyl to jenom Otakáro Vesta samozřejmě. Byli tam další lidé. Al Rahem, člověk z pouště bez mravů, bez návyků stolovacích a vůbec jakéjkoliv. Byl tam Bolb..., ne to byl Zarn Hadrigern. Byl tam pochopitelně Dwany Růžička, což byl další hobit, kterého jsme tam táhli jako přívlač, jako prostě balvan, který dělal první poslední pro to, aby..., aby dělal potíže. Naštěstí podařilo se to všechno zvládnout i za přispění hlavně Zarna Hadrigerna, který úřady jaksi informoval o tom co se to k nim táhne. A zvládli jsme to myslím velice dobře. Dostáli jsme svému úkolu, předali jsme veškeré informace a hlavně tato naše návštěva Trindindolu způsobila jednu velice podstatnou věc, na kterou jsem dobes hrdý a to je, že vynesla Zarnovi Hadrigernovi místo, které mu opravdu..., po právu náleží. V Trindindolu.

Co pro tebe znamená Rúť? Jediné přeživší kotě z vrhu. A mohl by jsi popsat jakým způsobem jsi ji cvičil?

No tak Rúť pro mě znamená hodně, to je pravda. Nicméně jako hraničník jsem zvyklý hodně na samotu. Takže já nemám takový vztah k domácímu zvířectvu jako jiní lidé. Ale Rúť pro mě znamená hodně, protože mi párkrát zachránila život. Rozhodně jo. Mám..., samozřejmě k ní vztah, že i jakoby. Líbí se mi její povaha, která je trochu podobná té mojí a..., nicméně není pravda, že jsem

ji cvičil. To pravda není. Já bych Rúť v životě nevyvíčil. To v podstatě nešlo. Mě otevřela vlastně cestu, to byla souhra náhod, co mi otevřelo cestu, to bylo moje čestné občanství Nurnské. A tudíž cesta k Olbramu Horáčkovi. A Rúť cvičil Olbram Horáček. Samozřejmě dalo by se říci, že za mojí asistence, ale bylo to za mojí přítomnosti. V tomhle já jsem, v tomto smyslu já jsem tam vystupoval jako figurant. A v podstatě ona si na mě zvykala. Jo? Ale to neznamená, že Rúť je cvičená. To stále vysvětluju lidem, že Rúť je nevyzpytatelná a říkal jsem, že má velice podobnou povahu jako já. Což znamená, že jsem... Ne! Jako já prostě. A tím je mi blížká.

Následovala výprava do Mirellu. Nešlo si nevšimnout, že jsi byl velmi horlivý, když jsi se dozvěděl, že protivníky družiny budou hobití zbojníci vedení jistým Rabanem Šťovíkem. Bylo pro tebe velké zklamání, když se pak věci vyvinuly jinak a družina nakonec místním hobitům pomáhala v boji proti vrchnosti, představované knížetem Barchtou?

Já nevím jak se vyvinuly věci jinak. Ale já jsem si tam vlastně užil svoje a já jsem se tam jako..., v podstatě ty moje zkušenosti načerpané z Friuvannen jsem využil. Bylo to ještě za vůdcování osoby, kterou jsem měl rád, kterou jsem podporoval. Ta osoba se menovala Babrak. Byl to náš vůdce a já jsem tenkrát po hobitech šel. Dodnes o tom svědčí amulet, který mi visí doma nade dveřmi, na kterém se skví čtyřicet dva hobitích uší. Takže jsem zabil dvacet jedna hobitů vlastníma rukama. Rúť mi samozřejmě pomáhala. Jistě! A řezal jsem jim uši, lovíli jsme je tam vlastně ve velkém. Masově. Potom ta výprava..., potom co Babrak vlastně zemřel se změnila v něco vlastně jiného. A řesili jsme jiné věci. Ale za Babraka jsme lovíli hobity. To nikdo nemůže popřít.

Já ti do toho vstoupím. Těch dvacet jedna mrtvých hobitů jsi nezabil pouze ty. To bylo vlasně dílo celé družiny.

No tak jestli..., ééé..., jestli mají spoludruzi pomáhali správné věci , tak to já jediné kvituju s povděkem a děkuji jim za to. I hobitům. Jestli tam byli nějakí hobití, děkuju jim.

A teď' další otázka tak trochu navazuje na to co jsi už vlastně řekl. Považuješ za důstojné nosit náhrdelník z hobitích uší?

Já ten náhrdelník nenosím. Protože jaksi se to nehodí ve společnosti, ve které se pohybuju. Což je společnost vesměs lidská a elfská. Jo? Takže já ty uši mám vystavené nade dveřmi svého domu. A v podstatě mají odstrašovat případné hobity, kdyby mi

chtěli lézt do domu. Ta hobití chamrad' je teď v Liscannoru hodně rozmnožená. Početná. Takže je to vlastně takový amulet proti zlým silám.

Mirellská výprava byla poznamenána častou změnou vůdce. Prvním vůdcem se stal kroll Babrak, který tě jmenoval svým zástupcem. Jak vzpomínáš na spolupráci s ním?

To byl určité problém. Já jsem toho Babraka měl a..., rád. Měl jsem ho rád. A já jsem chápal tu hrůzu, že byl dosazen do čela manipulativními hlasy. V podstatě jako najednou z ocasu družiny jako stanul nahoře. A já jsem jej chtěl podporovat. Já jsem dokonce chtěl, aby tam vydržel. Tak jsem mu chtěl všemožně pomáhat. Jenomže on potom se..., v závěru toho svého vůdcování on to už vlastně vůbec neunes, ani za tý podpory, on neunes tu situaci a já jsem ho prostě musel..., já jsem se musel vzdát těhlejších myšlenek, jako že ho budu držet za každou cenu nahoře. Tam už nebyla jiná možnost, než že bude sesazený nebo to položí. Pak to vyřešila samozřejmě jeho..., vyřešil to osud sám, když Babrak zemřel ještě před tím, než by se stalo nevyhnutelné. A to je sesazení nebo odstoupení. Ale měl jsem ho rád a podporoval jsem ho. Protože zase na druhou stranu on měl zase tu touhu tu družinu stmelovat a to bylo to podstatný. Ta družina byla tehdy dost rozhádáná. Hodně rozhádáná. Což se ukázalo ve všech následných volbách.

Ano. A na to naváže další otázka. Co velká hádka v Kostenci. Tzv. hádka o morálních principech. Jak na tuhle událost vzpomínáš a jaké stanovisko jsi tenkrát hájil?

Abych řekl pravdu, tak nebýt hádka o morálních principech zaznamenaná, tak dneska mi z ní v hlavě zbyde pověstný Zemikosův velký slítek a nebudu si pamatovat nic. Vim, že byla naprosto postavená na hlavu a abych řekl pravdu, musel bych si jí znovu přečíst. Ale vím, že..., ale vím, že tam každý měl to svoje. Každý si hájil to svoje a nebyla v podstatě..., nebyl jednotlivce, který by měl stejný názor jako jiný jednotlivce. Takže to byl..., samostatné názory. A teďka strašnou dobu jsme se hádali, hádali, hádali, hádali a snažili se přetáhnout jakéhokoliv jednotlivce na svoji stranu. Takže se to tam točilo, točilo..., bylo to naprosto neúčtivé. Samozřejmě, že byly osoby, které se v tom potom přestaly orientovat. Bohůmžel, jednou z těch osob byl tuším Worrel Sovák. Nemýlím-li se. A to mi bylo jediný vlastně líto, že Worrel Sovák přistoupil na tu nedůstojnou debatu o morálních principech, která vlasně nebyla tou podstatou těch dohadů tam. No a..., takže jaký stanovisko já jsem tenkrát hájil? Abych řekl pravdu, lhal bych, kdybych teďka říkal jaký stanovisko já

jsem tenkrát hájil, protože já si to nepamatuju. Ale pravděpodobně jsem hájil něco ve smyslu, že vůdce má velet a vůdce má táhnout družinu a ne rozpouštět družinu. Asi to byla podstata toho. A vono už nebylo toho vůdce kde brát.

Výprava končila útokem na Wilfordské detonační učení. Bylo pro tebe hodně těžké ničit veřejný majetek v elfi zemi? Co tě nakonec přimělo se na této akci aktivně podílet?

Tak na to si dost pamatuju, protože rozhodnutí o tom, že se družina vypraví pravděpodobně zpátky do Wilfu padlo, nemýlím-li se, v Liscannoru. A Al Rahem třeba řekl, že se neúčastní a já jsem řekl, že se neúčastním taky. Byl jsem rozhodnutý, že se taky neúčastním, protože já nebudu útočit na svébytnou..., svébytné území vyspělého národa..., Wilfského národa. Jenomže potom, a v tom Liscannoru jsme nějakou dobu pobýli, se mi to začalo rozlehávat v hlavě a především mě navštívil Zoltar Zemikosa, mimo jiné, na toho si pamatuju. Vono mě možná navštívilo víc lidí, protože tam šlo taky o to hlasování jestli se vrátíme nebo ne. A navštívil mě Zoltar Zemikosa a řekl mi, že když půjdu..., tak mi zaručil, že nebudou se na území Wilfu konat zvěrstva. Já jsem si v tu chvíli uvědomil, že pokud nevyrazím, tak se tam zvěrstva konat budou, protože lidé nebudou mít takovej ten..., takovej ten..., takovou tu pojistku, nebudou mít zábrany. Když vyrazím, tak to budu moc kontrolovat. To znamená, že já jsem na tu výpravu vyrazil. Samozřejmě, že šlo taky o jinou věc. Šlo o to, že v době kdy se uzavíraly tyhle ty dohody, tak šlo to to kdo bude vůdcem. Protože vůdce nebyl. A tím pádem za to že pojedu, tak jsem chtěl garanci, že vůdce tam taky nebude ty zvěrstva podporovat a bude se v tom Wilfu snažit podporovat opravdu jenom to nejnужnější a nejnežbytnější a především to směřovat proti kudůkům a tou zárukou byl pouze jediné a pouze Zoltar Zemikosa a jak se ukázalo i v debatách, které se vedly samozřejmě na různých frontách. Takže Zoltar Zemikosa měl být vůdce, měli jsme vyrazit do Wilfu vysloveně na nejkratší nezbytně dlouhou dobu a operovat především pouze proti nepřítelům Wilfského státu. S tím jsem tam šel a to jsem si hájil. A samozřejmě cesta do toho Wilfu byla ichtvatná. Viděli jsme spoustu zajímavých věcí, které jsem do té doby vlastně vůbec neviděl. Já jsem neznal wilfskej kraj, já jsem neznal zvyky toho národa, neznal jsem jejich pohostinnost, jejich praktikování takového motta „Malebnost ve všem“. Já prostě jsem byl uchvácený ve všem.

Byl jsi jediným z družiny, který odmítl krást wilfské koně. To ti jistě slouží ke cti. Co by jsi vzkázal ostatním družiníkům, kteří tak činili?

No, že to sou zloději a gauneři! To bych jim vzkázal! Samozřejmě gauner a zloděj byl pro mě i Zoltar Zemikosa! Ale já jsem chápal..., já jsem bral dvě věci. Že je někdo gauner a zloděj nemusí nutně znamenat, že je to špatný člověk. Vysvětlím..., vysvětlím..., vysvětlím to jednoduše! A nesměj se tomu, Otakáro! Je to strašně důležitá věc. Já jsem zvažoval jednu věc. Pokud Nurnští neodjedou rychle ze země a nebudou jenom obyčejnými zloději a gaunery, tak nebudou mít koně. A co tam budou dělat? Budou vraždit, znásilňovat a potáhnou tou zemí neskutečně delší dobu a budou samozřejmě na útěku. A co budou dělat? Budou masakrovat budou krást..., radši budu mít ty zloděje koní. A já jediné morálně jsem potřeboval dát najevo, že já ten gauner a zloděj koní nejsem. Takže jsem jel na koni se Zoltarem Zemikosou se zavřenýma očima a dělal jsem, že tam nejsem. Tak vypadala moje cesta z Wilfu. Ano.

Další výpravy jsi se neúčastnil. Jedním z důvodů bylo, že jsi dostal dopis od Zarna Hadrigerana, který tě pozval na návštěvu Trindindolu. Jak ta návštěva probíhala? Splnila tvé očekávání?

Tak především bych chtěl říct proč jsem se další výpravy neúčastnil. Protože jsem byl unavený. Byl jsem unavený tím neustále vídat ty stejné ksichty, ty nabubřené, protielfsky založené! Samozřejmě to byli zloději koní..., prostě..., rabovači elfských učilíšť! A vysoký školy. Já jako..., tam se objevovaly takový názory..., jako jistý Jakoubek tvrdil, že za dvacku..., za dvacet tisíc, vyrabuje jakoukoliv univerzitu, na kterou mu kdo ukáže! A klidně i hrad! Adeodátův hrad, Nurnský hrad! S tím já jsem už nechtěl mít nic společnýho. Prostě ti lidé..., já jsem si potřeboval od nich odpočinout. To byl důvod proč jsem nevyrazil na další výpravu. Potřeboval jsem si dát do kupy nervy a nák se srovnat a najít si zase ten svůj bod, na který se můžu upínat. Nákou tu jako životní rovnováhu, harmonii nechat do sebe vstoupit, začít přemýšlet o nějakých duchovních věcech a tak dále. A samozřejmě proto se mi naskytlo to nejlepší, byla to teda samozřejmě hříšná myšlenka, ale já jsem listem, protože se Zarnem Hadrigerem já si dopisuji celkem pravidelně. Je to můj přítel. Výměnil pár dopisů a samozřejmě jsem navrhl..., nebo zeptal jsem se, ve vši skromnosti, zda by nebylo možné, když se tedy tak dobře etabloval..., já jsem vyzískal s korespondence s ním, že on našel smysl života v Trindindolu, že tam vlastně zůstal a že tam má jistě důležité postavení. Tak jsem ho požádal, zda by nebylo možné mi zařídit návštěvu Trindindolu, samozřejmě za splnění podmínek, které budou stanoveny. Ale také jsem mu napsal, že pokud to..., samozřejmě nepočítám s tím, že bude moje žádost kladně vyplněna, a v tom případě pojedu navštívit

Hraniční sbor, respektive ve Vnější okruhu, že bych se pokusil kontaktovat své bývalé bratry. Nicméně z Trindindolu přišel velice..., přísný list, ve kterém mi zakázali kontaktovat Hraniční sbor. Dostal jsem povolení vstoupit do Trindindolu na časově omezenou dobu za splnění určitých podmínek. A to je asi tak vše co bych o své návštěvě v Trindindolu mohl říci.

Je tedy Zarn Hadrigern tvým přítelem nebo tvým nadřízeným?

Zarn Hadrigern je jednoznačně a zopakuji jednoznačně..., můj přítel! Myslím si, že na celý život.

Myslíš si, že to tak vnímá i on?

Bezpochyby!

Nurnská výprava do Nordwaithu, které jsi se z výše uvedených důvodů neúčastnil, přinesla mimo jiné poznatek o vzájemném zotročování mezi elfy. Konkrétně se družina přesvědčila o tom, že wilští elfové potírají lesní elfy, které označují jako Gwory. Pronásledují je, zabíjejí je nebo je prodávají jako otroky. Ty se netajíš názorem, že považuješ elfí národy za ty nejvyspělejší. Jak by jsi tedy okomentoval výše uvedené skutečnosti?

Tak. Je pravda a to bych chtěl jakoby podtrhnout, že se netajím názorem, že považuji elfí národy za ty nejvyspělejší na celém světě. To je pravda. Ale mě by zajímalo kdo přišel s myšlenkou o nějakém zabíjení elfů mezi elfy? Kdo jí přinesl?! Já...

Přinesla jí Nurnská družina. Všichni účastníci výpravy byli těchto událostí svědkem...

A to sou..., a to seš i ty? Dwany Růžicka?

Ano, ano!

To mě nepřekvapuje! Takovejch informací může potom Nurnská družina přinést opravdu spoustu. Ale nevím co bych na nich komentoval.

Nurnská družina osvobozovala lesní elfy, kteří byli..., masakrováni, já bych dokonce použil slovo genocida. Wilfskými...

Jo! A přítomen tomu byl jistě i Worrel Sovák...

Ano. Byl!

A ten už nežije...

Ano. On tam zemřel.

Právě. Takže se nemáme o čem bavit. Je to nesmysl a já tohle komentovat neumím.

Během této výpravy vyplavala na světlo jedna závažná skutečnost, týkající se své osoby. V Nurnu v dnes již zaniklé Kanceláři pro rozvoj elfích komunit, řízené z Trindindolu, byl nalezen svazek označený jako SKOKAN. Po jeho přečtení se ukázalo, že jsi o některých liscannorských občanech a družinících posílal hlášení do Trindindolu. Neváhal bych označit takovou záležitost jako udavačství. Máš pocit, že je taková činnost nějak morálně obhajitelná, vzhledem k tomu, že s těmito osobami bydlíš v jedné vesnici, chodíš s nimi do hospody nebo s nimi chodíš na výpravy? Jak si myslíš, že by takové skutky mohl posuzovat gwendarronský zákon? A provádíš tuto činnost stále? Bereš za to nějaké odměny?

Tak. Tohle je velice vážná otázka. Pamatuji si jak se Nurnští vrátili z háků té své výpravy. Bez Worrela Sováka..., a okamžitě se po vši rozesel. To bylo první co jsem se dozvěděl. A potom jsem se dozvěděl od Otakáry Vesty..., Otakára Vesty, že jsem krysa..., myslím..., ten mě zosudil před celou hospodou U hrocha. Ještě jsem vůbec nechápal o co jde. A potom následně, myslím, že to bylo večer, ke mně přišel Bolbuch, starosta. Ten trpaslík. A vytkl mi, že jsem někoho udal, že to smažeme a že o tom již nikdy nebudeme mluvit a že už to nesmím nikdy opakovat. Což jsem mu slíbil! To znamená..., ale já vlastně vůbec nevím o co se jednalo, já jsem to nechápal jenom vím, že do mě tenkrát každěj šil nějakýma blábolama. Nebudu to řešit. Podstatný je, že jsem někde byl uveden..., někde..., v nějakých informacích, že jsem nějaký udavač, že jsem někoho udal. Ale co si pamatuju, bylo to ve smyslu ve vztahu ke spolku Hablawor. A jako pokud já vím, tak spolek Hablawor byl ryze elfská záležitost, kterou jsem jako pomáhal spoluzakládat svojí přítomností..., vlastně já jsem dokázal spojit tři elfy, kteří do té doby spolu vůbec nemluvili. To sem je spojil dohromady a to bylo všechno! Takže já to беру, že jsem naopak přispěl něčemu dobrému, něčemu pozitivnímu! Něco co sice nemělo dlouhé trvání, ale mělo to nějaký pozitivní náboj a taď mě hobiti uráželi do krys! A trpaslíci za mnou chodili domu mě vyhrožovat, že se něco nesmí opakovat! Jasně, že sem to slíbil! V situaci, ve které se nalézala vesnice..., jo? Tak jsem to slíbit samozřejmě musel, ale dál bych jakýkoliv elfský spolek zakládal a dal bych ho pomáhal zakládat. Samozřejmě teďka není materiál. Ty si se ptal jestli za ty skutky беру nějaké peníze nebo odměny? Nebral jsem za to žádný odměny, já jsem prostě ty elfy dal dohromady z ryze..., z ryze..., entuziasmu. Z nadšení pro věc. Chtěl jsem udělat dobrou věc, chtěl

jsem prostě postavit nějaký pilíř, na kterým by se pak dalo dalo stavět a oplácávat ho tím pomyslným zlatým bahnem, aby vznikl monolit, který by byl nezničitelný. Nepodařilo se! Ale pokračoval bych s tím pochopitelně dále. A že to nějaké osoby vnímají jinak? No, jsou to pořád jenom osoby.

Dobře. Ještě v tom budeme pokračovat. Když aféra SKOKAN praskla, měl jsi nejprve soukromý pohovor se starostou Bolbuchem. Pak následovala slovní přestřelka v hostinci U hrocha. Mě osobně přišlo z tvé strany neodpuštělné, že jsi se při své obhajobě neustále zaštiťoval osobou, v tu chvíli již mrtvého, Worrela Sováka. Připomínám, že Worrel Sovák padl jako vůdce družiny hrdinou smrti na hranicích Nordwaithu, když byl předtím vystaven neustálým urážkám a šikanování ze strany wilfských vyslanců, které družina doprovázela a kteří tak za jeho smrt nesou přímou zodpovědnost. Obhajoval by jsi se tak i dnes?

Takhle! Tahle otázka je..., prostě vystavená a vykonstruovaná tak..., vykonstru..., vykonstruovaná hobitem! A má nabudit dojem, že nějaký zlí elfové šikanovali nějakého dobrého elfa, který nakonec díky tomu hrdině padl. Naopak! Worrel Sovák nezemřel! To si musíme říct. Worrel Sovák žije! Žije v nás..., ve mně žije. Žije z Zarnu Hadrigernovi. Žije v myšlenkách, které nám předal, které jsou zvěčněny a které se předávají. A to už nech na jiných lidech. To už se předává, to už jede. A zajišťují to takové stejné spolky jako jsem pomáhal spoluzakládat, jako byl spolek Hablawor! A budou další a další a další! A takže..., chtěl jsem říct, že elfem Worrelem Sovákem bych se obhajoval i dnes. Ale taky jsem chtěl říct, že způsob jakým tehdy tu hysterickou situaci v družině řešil starosta Bolbuch, tak mi přišla velice vhodná, přišla mi důstojná. On nedělal to co dělali ostatní. On po mě nešil kamenem jako všichni ostatní. On za mnou zašel do soukromí, mého teritoria..., a nebál se ani hobotů už nad těma dveřma, a řekl mi chlapsky co po mě žádá a co za to dostanu. A to bylo, vlastně asi poprvé v životě, kdy jsem ho jako ocenil. A toho jsem si vážil a vážím si toho jeho rozhodnutí a jak to vyřešil. Toho si vážím, protože to mohl udělat jako ti všichni ostatní. Tak asi tolik bych k tomu řek. Prostě.

Tedy bych se zeptal na některé obecnější věci. Jak vnímáš úpadek kouzelnictví v družině, který je v poslední době silně patrný?

No tak úpadek kouzelnictví v družině vlastně přišel..., to je..., to je až ta druhořadá věc, ale jak tomu nastalo? My Nurnští..., my Nurnští..., jsme upadli. Vytěšňovali jsme elfy, umírali nám elfové. Koho jsme nabírali? Hobity, komedianty, různé sluhy..., prostě pakáz. Hodně jsme nabíli i mirellskou pakáz. Ta

pakáz dál vytěšňovala elfy. Co jsme zažili? Morální úpadek. A tento morální úpadek a vlastně i personální úpadek sebou pochopitelně nese i profesní úpadek. A profesní úpadek znamená, ten se odráží v první řadě na úpadku magiků. Takže..., kdo nám zbyl? Korman Zlotě, nedoštudovaný učedník s plátek, kterého..., havranem, kterého vyhrál údajně v kartách. A to je..., to jsme si způsobili my. My sami, jo? Takže o těch kouzelnících to tolik není. To je až ten vývoj.

Dal jsi najevo své znepokojení nad tím, že v Liscannoru žije množství hobotů. Máš pocit, že jsi z jejich strany nějak omezován nebo šikanován? Případně bych se tě zeptal zda mezi nimi nějak rozlišuješ nebo je házíš takřkajíc do jednoho pytle?

Tak šikanován a omezován. Šikanován jimi nejsem, protože já mám to své teritorium. Já mám ten svůj pozemek, mám ten svůj dům. Tam mám ty hobiti uši. Tam hobit prostě nepáche. To vím. Kdyby mi vlez na pozemek, tak ho zastřelím. To nemusíme řešit. Takže já se šikanován necítím. Omezován pochopitelně ano. V tom smyslu, že..., vidám je když jdu z jednoho konce obce na druhý, tak je potkávám. Děti..., ty jejich děti tam řvou, hrajou si tam v blátě s těma dřevěnejma hračkama, s kamenama..., vadí mi to. Vadí mi to hodně. Já jsem na to upozorňoval osobně i starostu Bolbucha. Nedali na moje rady. Samozřejmě se začali množit. Přijela první vlna. Množili se. Přijela druhá vlna. Množili se dál. Je toho prostě čím dál tím víc. Já si myslím, že teď je to už prostě neřešitelný problém..., než nějaký hodně, hodně razantním řešením. A to řešení už začíná zavánět hranou zákona. To by se to muselo už něk jako vymyslet. Už by to nebylo o jedinci. Už by se to muselo tak něk jako řešit, něk jakoby už promyšlenějc. Systematičtějc. A co se týká tedy toho..., té otázky jestli nějak rozlišuju mezi těmi hobity co tam jsou, nebo jestli je házím do jednoho pytle? No tak já myslím, že jednoznačně je házím do jednoho pytle, protože oni si nic jiného nezaslouží.

Milo Pelíšek, který již postřelil několik spoludruhů, mimo jiné i tebe, tě obvinil, že jsi mu sám vběhl do rány. Naznačil dokonce, že jsi mu do té rány vběhl úmyslně, abys jej zdiskreditoval. Co by jsi k tomu řekl?

Já nevím..., jestli je jako vůbec pro takovýho obyčejného člověka..., jako jsem já..., jakoby vůbec..., jakoby vůbec, k Milu Pelíškovi vůbec říkat. Protože Milo Pelíšek to je útvar. To je něco nepochopitelného. To podle mě nemá v Nurnské družině co dělat. A Milo Pelíšek je ostrostřelec, je to..., chápu to. Je to hobit, který celý život..., který

celý život..., celý život prožil na poli. Peníze nepotřeboval, taky žádný nedostával. Pracoval, protože musel. A byl na poli. Když měl volno, tak chodil do lesa s Alžbětou nebo bez ní. Buď na zajíce nebo na kance. Milo Pelíšek nikdy nevytáhl paty od svojí vesnice dál. Najednou přijde Nurnská družina, dá týhle nevzdělaný osobě..., dá svobodu, odvede ji pryč, veme jí do svých řad. Co se asi stane? Tato osoba dostane zbraň, tato osoba je naučená velice rychle v rychlokurzu pálit a tato osoba toho pochopitelně využívá. To znamená nabijí a pálí. Nelze se potom divit, že různí lidé běhají této osobě do rány. Podle mě měl Milo Pelíšek zůstat na poli a nemá v Nurnské družině co dělat. To je můj osobní názor a víc k němu asi říct nemůžu.

Ani aféra SKOKAN, ani velký počet hobitů nezabránil tomu, aby ses stal vůdcem současné výpravy. Byl jsi naopak zvolen vůdcem s velkou převahou. Jak tuto skutečnost vnímáš?

No já jsem to vnímal hned na začátku, protože samozřejmě jsem zaregistroval..., samozřejmě jsem zaregistroval určitý třenice. Družina začíná takové období manipulovaných voleb, kdy zejména ti náplavové se snaží jaksí dostat na svojí stranu..., jako snaží se ovlivňovat Nurnskou družinu víc než je jim dáno z jejich pozice. A samozřejmě Tuřinový spolek. Všichni víme, že existoval a existuje v podstatě, si bláhově myslel, že Jorchen Kierke, kterého nikdo nemá rád, kromě elfů, kteří zde nejsou. Takže Jorchen Kierke, když ho zvolí tak..., že k nim bude vstřícný. Ale to je bláhová myšlenka osoby z pole. Jorchen Kierke nemůže mít rád hobita a ještě ke všemu hobita, který střílí po čem se hne. Nejlépe po tom co je nejblíží, po tom co je hned vedle. To znamená..., a tyto osoby, které zvolily Jorchena Kierkeho, tak jedna z těchto osob ho okamžitě zastřelila..., málem, kdy ještě ani neopustil paty z Liscannoru. Takže jako to je paradoxní situace, celé je to paradoxní a já to, že mě zvolily..., vlastně mi do teď nedošlo proč to udělaly. Co od toho očekávaly? Co..., co?

Patřil jsi k menšině, která varovala před návštěvou vesnice Mekvele, na které tvrději trval pan Hužmar Brizz. Uvedl důvody pro které jsi tak činil?

No tak důvody. Já myslím, že o těch důvodech už někde bylo napsáno dost. Ale omílali jsme to pořád dokola. Prostě důvody jsou jako takové, že někdo něco potřebuje. Někdo si nás potřebuje najmout. Někdo po nás něco chce! My po něm nechceme nic! My jsme vlastně ti..., co mají být přesvědčováni. Takže nelze jakoby..., když já něco potřebuji někomu diktovat jakým způsobem, protože něco potřebuji

bude vymoženo. To pro mě nebylo pochopitelné. Plus já jsem proti návštěvě Mekvele alarmoval z důvodů neznámého prostředí, z důvodů..., z důvodů podivného jednání těch osob. Zejména pana Brizze, ale i těch ostatních osob. A také z toho důvodu, že máme svojí určitou hrdost a jaksí tu svojí cenu..., jaksí dát najevo. My nejsme jenom tak..., někdo. Ale my máme určitou cenu a s tím je spjatý určitý model chování. A samozřejmě, kdybych nebyl vůdce, tak bych to asi tolik neřešil. Ale takhle jsem měl pocit, že je potřeba to řešit. To je všechno.

Během výpravy jsi si začal stěžovat na velmi živé sny, které tě bezpochyby velmi tíží. Mohl by jsi popsat tento stav?

No jako sny?

Tento stav. Obecně.

No to je takovej stav kdy v podstatě si lehnu do postele a když mám před tím jako upito, tak jako usínám, jo? A když usnu, tak se mi někdy zdají sny. A ty sny bývají různé. Třeba jsem mívával sny o ženských. Hodně a často. Ale tady ty sny ty nebyly o ženských.

A mě zajímají právě ty sny, který máš až teď.

No tak teď jsem měl hlavně ty sny o těch různých podzemích...

Kdybych to chtěl říct slovy Worrela Sováka, tak tvé mokré sny mě nezajímají...

No ten poslední byl právě mokrý! Protože poslední sen byl sen mokrý. Od toho dubu. Ten dub rostl z bažiny, z mokřadu a... tam jsem viděl vlastně ten palouk, kde jsme potom bojovali..., to srdce toho ostrova. No byli to nepřijemný sny, velmi nepřijemný sny. Měl jsem z toho děsy a co nejhoršího na těch děsích bylo potom, že ostatní to brali na lehkou váhu. Že jsem nebyl schopnej ty lidi kolem přesvědčit, že prostě je to vážná věc. Že prostě sny, prorocství, víze jsou součástí našeho života. A nelze je brát na lehkou váhu a nelze si z nich tropit žerty, protože to přináší neštěstí, smůlu a kolikrát i smrt.

Ted' taková otázka, která to možná trochu odlehčí. Nechtěl by jsi si vzít takový patronát nad tvým kolegou z oboru Milem Pelíškem. Myslím si, že on od tebe něco očekává, ale z nějakého důvodu se stále vyhýbáš odpovědím na jeho věčné otázky. Proč mu nepodáš takřikajíc chlapskou ruku?

Nad Milem Pelíškem bych si patronát vzít nechtěl.

Protože by to asi znamenalo mojí smrt, si myslím. Prostě jsou určitý věci, který se pokoušet nemají. Myslím si, že jednou z věcí, která se v životě pokoušet nemá je Milo Pelíšek. Protože si myslím, že Milo Pelíšek je určitý symbol smoly a neštěstí. A navíc je to hobit a s tím já opravdu nemám nic společného.

Proč jsi se neodhodlal přistoupit ke Kamení?

Musím tady říct na rovinu, že já jsem byl odhodlaný přistoupit ke Kamení. A jsem nesmírně šťastný, že jsem to nakonec neudělal. Protože já jsem byl ochotný..., v jednu chvíli jsem měl takovou myšlenku, že přistoupím ke Kamení a tu myšlenku stejnou..., se stejnou myšlenkou mě předběhl Vilibald Chroust. Takovej podobnej plán já jsem měl. A všichni víme jak dopadl plán, kterej měl Vilibald Chroust. Takže já jsem mohl být na jeho místě. Trvalo to určitéj okamžik, kdy jsem se hodně vážně rozhodoval a jsem rád, že jsem se rozhodl, tak jak jsem se rozhodl, že do toho Kamene nevstoupím.

Jsi beze všech pochybností mistrný léčitel. Dovedeš zachránit i značně zraněného. To jsi se naučil u mistra Olbrama Horáčka nebo léčitelství studuješ i jinde? A jaký způsob při léčbě preferuješ?

Takhle. Samozřejmě, že léčitelství, v této formě, jsem se naučil u mistra Olbrama Horáčka, respektive ne přímo u Olbrama Horáčka, ale od nižších mistrů. Ale i dříve jsem samozřejmě uměl si zaštopovat prostě..., tržnou ránu vod vostrýho kamene nebo uměl jsem vyčistit bodnutí hmyzem, ale od Horáčka nebo od Horáčkových nižších učitelů jsem se naučil to co teďka umím. Ale já si nemyslím, že jsem mistrný léčitel. Určitě nejsem. Ono to tak vypadá. A to je právě to, že když postavíš vedle sebe článek, nejslabší článek a začneš je mezi sebou poměřovat, tak ti přijde ten článek mistrný. A to mám teďka já. Já totiž nemám v té družině konkurenci, já tam mám toho mirellského hobita Pelíška, který neléčí nikdy. Potom já vypadám mistrně. Ale kdyby on používal vědomosti, které už by měl mít jakoby naštudovány a prakticky ověřeny, tak samozřejmě já by sem vypadal jako..., jako..., jako běžná..., běžnej družiník, kterej něco umí naštopovat nebo poplavit nebo zamazat kravským lejmem.

Dal jsi najevo, že se ti nelíbilo chování družiny ve vesnici na Hlavě severu. Hodně jsi při tom používal slovo morálka. Jak to jde dohromady s tím, že jsi ještě chvíli před tím plánoval chladnokrevnou vraždu Hužmara Brizze, gwendarronského občana a jako jeden z hlavních důvodů jsi uváděl důvod, který bych shrnul jako „Ta osoba mě sere už od Mekvele“?

Tak! Ta osoba..., já bych tím začal. Ta osoba mě srala už do Mekvele. To je pravda. Nikoho jinýho ne. Já jsem postupem času na to, že ho chci zabít rezignoval. Mě postupem času ten člověk, ta osoba..., pro mě přestal existovat. Mě vlastně už nestála za to ho zabít. Já už jsem ho nechtěl zabít. Já jsem prostě věděl, že až dojde na dělení, tak já ho budu ignorovat. Mě nebude zajímat. Ale najednou se ozval trpaslík Bolbuch, kterého už nelze jinak nazývat než panem Óbrtanecm, který předvedl óbrtanec v několika otočkách, kdy vlastně přišel s tím, že by se ten Brizz měl teda zabít a já jsem na to reagoval větou „Tak to je teda hezký, celou dobu jste se o něj jakoby báli a starali, aby ho teda nezabili a najednou přicházíš s tím ho zabít“. Tak se rozbourila debata o tom, jak ho teda zabít a kdy. No a do teď jsem se zapojil. Výsledek všichni známe. Výsledek prostě byl tristní, protože Bolbuch, dědek Óbrtanec zase otočil několikrát podle toho, jak zrovna foukalo a výsledek z toho byl, že jsme byli jako blbci a ještě jsme to řešili přímo před Brizzem. Kde se Brizz ukázal jako tradiční Brizz a jemu to ani nic moc nevadilo. Vyřešili jsme to nakonec tak, že jsme donutili v podstatě ti..., ti z hlediska jako zákona jako gwendarronského..., ti nejzákonitější, prostě který nechtěl vraždit, to byl Otakáro Vesta a Al Rahem. I když budu raději jmenovat jenom Otakára Vestu. Kdy jsme je donutili, ano Brizz nezemřel, ale zařídíte to co chtějí ti ostatní, ty jiné motivace, zařídíte jiné dělení kořisti. To zařídili. Není třeba Brizze zabíjet. Tim je vše zařízený. Já proti němu nic vlastně nemám. Jestli přijedeme do Nurnu...

Na tomto místě kus rozhovoru chybí. Následovala otázka ohledně toho co se Jorchenu nelíbilo na chování družiny ve vesnici na Hlavě severu, z které se zachoval pouze kus odpovědi. Rozhovor pak pokračuje normálně (za tuto chybu se čtenářům velmi omlouvám – O.V.).

... no a potom Zemikosa samozřejmě neudržel, chlívák jeden, a začal tam obtěžovat místní ženy. A kdo se k tomu nepřidal? Al Rahem! Který si to co udělal Zemikosa, udělal dvakrát. Takže to se mi nelíbilo, toho jsem se bál, samozřejmě, že se to stalo. Ale já jsem zůstal čistej. Já jsem zůstal čistej.

Ještě navážu na tuhleto otázku. Ve vesnici u potomků kolonistů se ti velmi líbilo. Obyvatelé ti byli nesmírně sympatičtí. Může být jedním z důvodů tvé náklonosti k těmto bohům zapomenutými lidmi to, že ti toto místo připomíná tvé chudé rodiště?

To bezesporu může. To jako nezapírám. Ale..., ti lidé neintrikují. A pokud intrikují, tak intrikují tak..., že

je to vidět. A intrikují v takovém malém měřítku, ale hlavně se nesporně a neuvěřitelně..., líbí..., pan Filamata. To je prostě osoba, která mě..., je jak moji krve. Ten kdyby se narodil v jiné části světa, tak je jistě hraničником. Jistě..., tak..., já k němu mám prostě vztah.

Již několikrát se ti na Katově ostrově stalo, že jsi se ocitl „mimo realitu“. Jednou jsi pouze přihlížel napadení spoludružíka smečnou psů a podruhé jsi dokonce mečem napadl lidi na naší straně, což vedlo až k tomu, že jsi musel být ochromen a svázán. Co je jeho příčinou? Nemáš pocit, že jsi nebezpečný své vlastní straně?

Eéé..., ale já mám pocit, že s těmito informace přišel vždycky Otakáro Vesta. Ty si s tím přišel. Já je nemůžu potvrdit ani vyvrátit. No..., nemůžu je potvrdit.

Ty události se staly.

No to říkáš ty.

Ano, ale myslím si, že když se zeptám svědků, družníků, tak že mi to potvrdí.

Tak se jich zeptej!

Dyť si nakonec byl svázán. Dyť si se rozvazoval..., musel jsi být rozvázán.

No jo. A to jsme ještě nevyřešili! Jasně! A postřelil mě Al Rahem! A nikdo mi nechce říci proč.

Protože jsi napadl vlastní stranu...

No?!

... svým Kierkesvaardem, hobodrvem, jak ty rád říkáš.

Ten chudák kluk Filamatů ten je mrtvej. Tím samým šípem. Ten taky napadl Hobodrva nebo koho?

Ano! Nenapadl Hobodrva, ale napadl svého spoludruha. A ty jsi napadl tu místní slečnu. Slečnu!

Já se k tomu nedokážu vyjádřit. K tomuhle, to nedokážu.

Tak už dáme poslední otázku. Snad..., snad se tato výprava blíží ke konci. Jak by jsi ji shrnul a jak by jsi se vyjádřil ke svým spoludruhům?

A jáje. Takže. Že se výprava chýlí k závěru. Doufejme.

Jenomže naše štěstí a nebo neštěstí závisí na jediné věci a to je loď. My potřebujeme loď. Pokud budeme mít loď, tak už není co řešit. A do té doby než stanu pevnou nohou na palubě, kterou bude mít pevně v rukou kormidelník, kterej bude umět kormidlovat, tak nebudu tu výpravu považovat za skončenou. A ani na to nebudu pomýšlet, protože to přináší neštěstí. Jak bych se vyjádřil ke svým spoludruhům. No, jak bych se k tomu měl vyjádřit? Na té výpravě byli lidé, kteří něco dělali a uměli. A lidé, kteří nedělali a neuměli. Tak. Já jako toho nejzajímavějšího a nejdůležitějšího člověka si vyjmenuju na konec. Ale já začnu tím nejhorším. Nejhorší pro mě, samozřejmě budu brát..., byl Milo Pelíšek. To je osoba, která nepomohla s ničím. Ani nebyla schopná dělat rutinní záležitosti. V podstatě dokázala střelit pár lidí. To je tak všechno..., ztratit psa..., nic! Prostě pro tu družinu neudělal nic. Bohůmžel chtěl všechno. A bohůmžel dneska už vím, že čeká na to až kolem něj všichni umřou. Což pro mě znamená, že tento hobit, po hraničnickém právu, by měl být podříznut a zakopán na místě! Dobře, jsme Gwendarroňani, odvezeme ho domu a tam ho vysadíme. To bude všechno co s Milem Pelíškem budu mít společného. Jakoubek. Byl v Tuřinovým spolku. Nedělal nic. Napadl fyzicky zástupce vůdce, což bylo veliký zlo, který já jsem mu prostě nemohl zapomenout. A předpovídal jsem, že se Katův ostrov bude jmenovat Katův. A jmenuje se Katův. Ale přesto v závěru svého žití měl takovej..., takovou obrodu. Jako by najednou, jak to bývá před smrtí, najednou ožil, najednou byl platný a bohůmžel umřel. Já dokonce jsem lítal jeho smrti v ten okamžik. Protože on vypadal, že vykročil na tu správnou cestu. Jo? Pak tam byli samozřejmě další lidé. Korman Zlotě. Já si doteď myslím, že Korman Zlotě je tady na té výpravě omylem a vomylem tu je. On je v podstatě k ničemu. To ten havran mu dává neuvěřitelnou..., neuvěřitelnou tvář..., magického umělce. Ale je to ten havran, který za to může. A je to havran, který..., bohůmžel neznám jeho jméno dodnes, protože kdybych ho znal, tak mu potřeš pařátém. A Korman Zlotě by měl toho ptáka na ruku nosit, měl by ho vzývat, po večerech mu stílat fusáček a měl by prostě..., prostě měl by mu dát jméno a měl by ho mít rád, protože tenhle ten pták z něj udělal to co je. Jinak by byl nic. A potom tam jsou další lidi. Já nechci jmenovat všechny, jo. Samozřejmě dvojice, nerozlučná dvojice bijců, Bolbuch, Dwany začíná, podle mě, něco co se neopakuje v životě a co nemá taky dlouhýho trvání nikdy, protože je to časově omezený. A oni teďka mají to štěstí, že jsou spolu..., že prostě se můžou na sebe navzájem spolehnout. A byli velice potřební pro nás. To samozřejmě. Potom je tam Al Rahem. Průzkumník. Kterýho já si..., já si ho cením jako průzkumníka. Cením si ho. Já jsem si ho cenil už v

Kortu. A von byl nedoceneněj. Já si myslím, že toho Al Rahema je potřeba docenit. Na druhou stranu Al Rahem je velice nestálé povahy. A on jde dost často..., chce být na straně..., on chce vždycky zastávat se té strany, která je utlačovaná, je v té chvíli v nějaké nevýhodě, v nějaké opozici, někde prostě stranou a dociluje toho za jakoukoliv cenu. I když názory té strany, kterou zastává mu vůbec nedocházejí a neví vlastně o co se bije. Takže je jakoby nestálý, prostě... jako nejistý. Prostě jako nejistý, ale jako průzkumník je vynikající. Problém, kterej jako má je, že jakožto průzkumník je vynikající, ale nechává si informace pro sebe. A potom máme..., potom máme Otakára Vestu, kterého jsem samozřejmě i volil za svého zástupce. Bylo to dáno jedinou věcí. Že to byl hobit. Že já jsem byl zvolený Tuřinovým spolkem, který ovládají hobité. Hobiti. A já jsem chtěl mít Otakára Vestu jako zástupce, protože byl z řad hobitstva. Já jsem potřeboval aby jsem měl tu..., jakoby druhou stranu. Aby prostě proti mně byl..., ten protinázor. Protože jsem věděl, že kdybych třeba byl sám a neměl jsem zástupce nebo byl zástupcem druhý Jorchen Kierke, tak by v té družině možná tam došlo k šikanování opravdu..., opravdu některých lidí.

Já bych se možná snad ozval proti tomu, že jsem snad zastupoval Tuřinový spolek...

Ne Tuřinový spolek! Hobitstvo! A Tuřinový spolek ovládali hobiti, To jsem chtěl říct. A Tuřinový spolek mě volil! A pro mě Tuřinový spolek jsou hobiti. I když tam nebyl všechno hobit! Rozumíš, co chci říct? Prostě..., to je jedno. Ale osoba, která mě naprosto maximálně během této výpravy nadchla je osoba, kterou jsem před několika lety nenáviděl k smrti. A to je Zoltar Zemikosa. Zoltar Zemikosa je osoba, který způsobila, že tato výprava se nerozhádala do krve, že..., on vždycky, když byla hádka nebo problém, tak vystupoval jako stmelující prvek. Zoltar Zemikosa uklidňoval vášně. Naprosto s přirozeným..., s přirozenou nonšalantností a já prostě..., tenhle člověk jako během této doby si myslím, že byl nejdůležitější člen týhle výpravy co se týče platnosti. Co se týče určitého vlivu na to, že ta výprava zatím dopadla, tak jak dopadla. A to pomijím už to, že šel do Kamene dvakrát nebo třikrát. To s tím vůbec nemá nic společného. To jsem chtěl říct! Zoltar Zemikosa prostě. Ano! Je to chlívák. Je to člověk, nad kterým by jiné zvracel, ale je to prostě..., v něm je něco dobrýho. Něco dobrýho. Já to neumím pojmenovat. Něco v něm je. Je to magický pnutí, nějaká energie...

Je to miláček bohů...

Je to miláček štěstěny. Takhle bych to chtěl říct. A on tady to štěstí ještě rozdával. Tryskalo z něj. To je

všechno co jsem chtěl říct.

Tak, děkuju...

Tajný deník: 1078 - třetí část

Jorchen Kierke

18. poradostiny 1078

Milův pes, který se mimochodem jmenuje Limbus, se do rána nevrátil, čímž jsem nabyt přesvědčení, že je mrtvý. Máme tedy nejspíš prvního mrtvého a ostrov může dostat jméno. Psi ostrov. Překvapilo mě, že Milo Pelíšek se o osud svého věrného přítele vůbec nezajímá. Mě osobně nezajímal ani tak osud toho nebohého zvířete, které od mirellského hobita jistě nedostávalo ani nažrat, jako to, co jej odlákalo z ležení. Navrhl jsem tedy, že já s Milem povedeme Nurnské po Limbusově stopě a třeba zjistíme, co bylo příčinou podivného psova chování. Milo Pelíšek ale stopovat odmítl s tím, že tuto náročnou činnost přenechá jiným, zkušenějším. Že on je jenom takový článek. Došlo mi, že o svého psa ztratil zájem. Musím říci, že být Limbusem, tak svému pánu taky uteču, ale předtím bych mu nejspíš prokousl hrdlo nebo aspoň gatě.

Nicméně vyrazili jsme po stopách Limbuse a ačkoli terén postupně přešel ve skalnatý, stopa byla víceméně zřetelně čitelná. Jak jsme v rozptýleném hroznu stoupali do kopce, ukázalo se, že chování psa bylo velmi podivné. Přidružil se ke smečce šesti jiných psů a chvílemi se zdálo, jako by jej smečka přijala a v některých úsecích ji dokonce vedl. Stopy také prozradily, že zmíněná smečka obcházela v noci družinové ležení, přiblížila se dokonce až na dvacet sáhů, aniž by ji hlídky zmerčily. Potom se Limbus oddělil a dál pokračoval sám, pevným směrem do kopců. Limbusova stopa dovedla kumpanii do kamenité soutěsky a tam se to stalo.

Zoltar zařval na poplach a uskočil před dopadajícím balvanem. Soutěsku naplnila ozvěna valícího se kamení. Záhy poté, co se kumpanie zorientovala v situaci se ukázalo, že jsme přepadeni. Na hranách strže šestice mužů házela dolů balvany ve snaze rozbít naši formaci na padrť. Ti muži byli divokého zjevu - svalnatí, šlachovití, se skvrnami po těle a divokým ochlupením. Jejich výkřiky nepřipomínaly obecnou řeč, byly hrdelní a surové. Držky měli plně ostrých zubů, odění v kůžích a hadrech. Snad to byl Zemikosa, kdo muže označil za vyžlovité zjevy, psolidi, jejichž počet se nápadně shoduje se sledovanou smečkou. Potom dopadl

kámen a přirazil Al-Rahema k zemi. Ten znehybněl. Nurnští zahájili palbu, válečníci začali vybíhat v touze nalézt místo, kudy by se dalo bezpečně vyšplhat nahoru. To už ale zpředu i zezadu přiběhli další psi lidé obrovské síly a primitivních zbraní, kteří se s Nurnskými srazili. Věnoval jsem se naplno střelbě a jen po očku sledoval Dwanyho, Bolbucha a Trudu s Brizzem, vybíhající po svazích vpředu. Zadek držel Vilibald Chroust s Jakoubkem. Milo Pelíšek vyškemral u Kormana Zlotěho nějaké podpurné kouzlo a naprosto bezhlavě v podivné euforii vyběhl do svahu. Běžel ale směrem, kterým nikdo jiný a bylo jasné, že se žene do záhuby. On to však nevnímal a sápal se vzhůru, zpocený a hýkající, a mával čepelí. Potom jsem jej na chvíli ztratil z očí - válečníci se vpředu rozprchlí do stran a někteří psi lidé prošli a hnali se na střed družiny. Postavil jsem se vedle Zoltara Zemikosa a vypustil Rúť. Takto jsme byli schopni vznikající nebezpečí zažehnat a bylo vidět, že válečníci rozptýlení po straních vlevo i vpravo se probíjejí úspěšně dál, ačkoli za cenu citelných zranění. U pana Chrousta se situace stala povážlivou, ale ustál ji hrdinně, o tom není sporu. A potom, když se dostala situace na všech stranách pod kontrolu, vzpomněl jsem si na Pelíška. Ten situaci pod kontrolou neměl. Dosápal se až k nepříteli a účinky Kormanova zařikání zřejmě pominuly. Ten nebohý hobit se schoulil do klubička a čekal, až jej někdo zachrání. Ale tloušťka jeho těla a výška srázu znemožňovaly jakoukoli podpurnou střelbu, aniž by hrozilo, že hobit bude zasažen. Takže čekal a choulil se a nařikal a psolíd do něj bušil. Připomínal mi třesoucí se rozvařený tuřín. Musím se přiznat, že jsem byl přesvědčen, že Psi ostrov bude přejmenován na Milův ostrov, či snad Ostrov zoufalého hobita, ale potom se odkudsi přifítil Dwany Růžicka a psolida utloukl. A Milo Pelíšek nebyl schopen slova, natož aby Růžickovi poděkoval.

A stala se ještě potom jedna potěšitelná věc - Al-Rahem byl živý. Nepřišli jsme o jediného muže. Je půl desáté a léčím lidi. Milo je neléčí, tuto starost velkodušně přenechal mně. Stopování také přenechává mně. Tvrdí, že je nejslabší článek společenstva a jako takový nemusí nic dělat. No, abych řekl pravdu, Milo Pelíšek je skutečně nejslabší článek společenstva. Je to jedna z mála pravd, která mu skanula z jazyka. Ale kdyby na to sám neupozornil, asi by mi ještě chvíli trvalo, než bych na to přišel sám. Milo Pelíšek zmizelému Limbusovi nesahá ani po obojek. Tedy pokud chudák zvíře z Horáckových kotců nějaký mělo. Myslím si, že nemělo. Článek se o psy nestará. Tuto činnost přenechává jiným.

Ohledání mrtvol psolíd nepřineslo nic. Nurnští sročení do formace, jdu vpředu a stopuji,

odkud přišly posily psolíd. Po čtyřiceti sázích kamenitého terénu stopa podivně končí. Stáli tu, to ano, ale jak se sem dostali, to nedokážu vyčíst. Článek se stopovat ani nepokusil. Navrhl jsem tedy Zlotěmu, aby vypustil havrana a pokusil se místo střetu a jeho okolí prozkoumat z výšky. Zlotě se zatvářil nechápavě. Muselo jej stihnout nějaké těžké zatmění myslí, protože si vůbec nepamatoval, že před chvílí došlo ke krvavému boji. Možná ani v první moment netušil, zda nějakého ptáka vlastní a co to po něm vůbec chce. Korman Zlotě je další takový článek téhle kumpanie. Nakonec toho muže, který si občas říká kouzelník, ostatní pardi přemluvili a on si na bitku v soutěse v mlhavých obrysech vzpomněl a ptáka vypustil. Přitom se neopomněl vztekat a nadávat.

V tichém očekávání návratu havrana z průzkumu se nečekaně ozval Brizz, a jeho zvolání způsobilo mi psychický šok. Ten pomatený trpaslík se nás, ctěných pánů, optal, proč vlastně hledáme cestu, když on cestu dobře zná. Správný směr jsme prý minuli včera v místech soutoku říčních ramen. Vůbec nechápu, proč to ten hovád přiznal až teď a proč přitom nasadil takový pitomý výraz! Mám toho Brizze už vážně plné zuby!

Havranovo zjištění: asi dvě a půl míle od soutěsky minimálně desetičetná tlupa psolíd, polehávajících a vyčkávajících. Dle pohledu na náčrt ostrova, který jsem požádal kreslit pana Vilibalda Chrousta, který jediný je toho schopen a dá se mu v tomto směru co se týče pečlivosti věřit, seznal jsem, že pokud půjdeme směrem, který Brizz naznačil, budeme se k tlupě přibližovat. Vědom si zmíněného nebezpečí, znovu jsem srovnal rozpadlou formaci a vyzval k obezřetnosti.

Pod vedením Brizze a Trudy kráčíme zpátky k soutoku, který Korman bezpochyby studovaně nazývá rozcestím řek, tam brodíme a po levém břehu menšího přítoku supíme těžkým skalnatým terénem. Pochod je čím dál obtížnější, terén přechází ve strmé stoupání, řeka tvoří vodopády a kaskády. Nad námi tyčí se kopec. Kolem poledního přicházíme ke kolké skalní stěně, ponorná řeka zde vyvěrá ze skály a tvoří širokou lagunu. Brizz suše oznamuje, že jsme na místě.

Přestávka na oběd, kterou Brizz zpestřil podivnou průpovídkou, že tenkrát tudy lezli suchou nohou, ale po silných deštích je zřejmě koryto plné. Ta jeskyně by ale měla být tam, ve skále, proti proudu.

Statečný Vilibald Chroust se nabídl, že tam vleze a zkusí podplavat. Zaváhal jsem. Pan

Chroust je neskonale odvážný, to už jsem seznal, ale nemůžeme si dovolit o něj přijít. Byl jsem rád, když se nabídl Zoltar Zemikosa. O něm vím, že nikdy neriskuje zbytečně. Zoltar se svlékl, přičemž odhalil, že legendy o jeho ohanbí nelžou, a vlezl do studené vody. Navázaný na lano a jištěný Jakoubkem a Chroustem. Mocně se nadechl a zmizel pod hladinou.

Vytáhl jsem pergamen a napsal pár vět kapitánu Bragelovi s informací, že se návrat Nurnských do tábora u pláže protáhne o bratru sedm dní. Požádal jsem Kormana, ať s dopisem neprodleně vyšle havrana, což víceméně vedl brblání učinil. Mezitím se z pěnivých vod vynořila Zemikosova lesklá lebka, alchymista se vysoukal na břeh a zhluboka oddychoval. Potom pravil, že se mu sice do jeskyně doplavat nepodařilo, je tam totiž velmi silný proud, ale prý si myslí, že se to dá. Jako doplavat tam. Otakáro Vesta Zoltarovi navrhl, jestli by se tam nedalo jít s lektvarem, načež se Zoltar optal, s jakým má na mysli. "S jakým asi, alchymistou?", odvětil mu jízlivě Vesta. Pochopil jsem, že Otakáro je jízlivý, protože pochybuje o Zemikosově alchymistickém vzdělání. Tím také jejich učená debata o použití lektvarů skončila.

Nabídl se ale Bolbuch, že to tedy zkusí on, když se pánové hádají, a najednou zmizel. Prostě nebyl. A o chvíli později z proudu vyplaval konec lana a signál škubnutí byl opětován. Takhle se to tedy dělá! Byl jsem v tu chvíli Dědkovi a jeho tichým schopnostem neskonale vděčný. Dědek není žádný článek. Dědek je prostě starý dobrý Dědek a je na něj spoleh.

Vědom si toho, že v okolí se pohybuje tlupa psolíd, rozhodl jsem se, že bezpečněji bude Nurnským uvnitř. Nechal jsem venku pouze Rúťino vodítko, až bude třeba transportovat zatím nic netušící zvíře, a vlezl jsem do vody se všemi věcmi. Chytl jsem se lana, krátce škulb na znamení, a vnořil se do proudu. V řece nebylo hluboko, ale proud byl věru silný. Přesto se mi brzy podařilo proniknout krátkým zaplaveným tunelem a vylézt v jeskyni blízko trpaslíka. Bolbuch stál po pás v ledové vodě a na ruce mu žhnul magický prsten. Ta trocha světla ozářila malíčky kamenitý břeh a suťovitý sráz ztrácející se v temnotě obřího podzemního prostoru.

Zapálil jsem lucernu, postavil ji na břeh a poslal Bolbucha vylézt po srázu vzhůru obhlédnout, zda je nahoře brána a jak to tam vypadá. Zatímco se Dědek škrábal vzhůru, prodloužil jsem lano o návaz z vlastních zdrojů a zajistil jej okolo velkého balvanu. Když jsem opět druhý konec lana pustil do proudu řeky, zahřímál ozvěnou Bolbuchův výkřik, že objevil bránu.

Pětkrát jsem škulb lanem a obdržel zpětný signál. Začal jsem tahat, abych neznámému pardovi na druhé straně pomohl bojovat s proudem. Po chvíli odpor povolil a já pochopil, že se něco stalo. Celá situace se opakovala ještě jednou, než se mi úspěšně podařilo vytáhnout Otakára Vestu. Ten už na břehu zhluboka kuckal a potom řekl, že ty dva neúspěšné pokusy, to byli Al-Rahem a Pelíšek. A že zejména Milo se málem utopil. Otakáro navrhl, abychom lidem tam venku poslali dopis, tak jsem napsal příkazy pro transport Rúť a následně dalších, otakáro dopis vložil do prázdného flakónu a ten upevnil na konec lana.

Chlapi!

Brána je tady! Je tady souš! Přivažte, prosím vás, Rúť na to vodítko, co jsem tam nechal, a čtyřikrát škubněte. Vytáhneme ji. Předtím ale druhý konec vodítka přivažte ke konci provazu. Potom vždycky po trojím zaškubnutí taháme dalšího. Kdo se necítí, ať se naváže. Je to fakt silný, ale jde to.

Kterže

Vesta: Zemikoso, vezmi mi všechny věci...

Vytáhli jsme Rúť, trvalo to dlouho. Venku se muselo něco dít. A ta Rúť, ta tedy vypadala! Rozzuřená, vyděšená - viděl jsem ji na očích, že se na mě vrhne. Otakáro se skrčil za mými zády a já se ji snažil uklidnit. Zadníci jsem měl ale staženou strachy, bylo mi jasné, že jsem to přepískl a že ji nemám vůbec pod kontrolou. Tahal jsem ji pomalu z vody a stáli při mně všichni bohové, že zuřivost z ní stačila opadnout a zůstalo jen čiré zděšení. Přivázal jsem ji nakrátko k batohu a hodil ji něco k snědku, ale ani se jídla nedotkla.

Potom se nedělo nic, žádný signál, až Otakáro Vesta poslal další list, ve kterém výslovně uvedl Zoltara jako zodpovědného za transport zbývajících lidí. Nedlouho poté se podařilo vytáhnout Otakárův batoh a následně vysíleného Al-Rahema. Al-Rahem oznámil, že morálka mužstva je špatná, Zoltar Zemikosa prý žádné transporty neřeší. Vilibald Chroust málem zemřel při transportu Rúť, Milo Pelíšek se málem utopil, on sám také. Korman Zlotě prý řekl, že dokud se nevrátí havran, nikam nejde, Jakoubek se jen blbě uchechtává a Dwany Růžicka prostě řekl: "Ne!". Ano, málomluvný hobit řekl prostě: "Ne!". Nechápal jsem dost dobře jejich chování. Venku se potuluje tlupa psolíd a oni se válejí na břehu a čekají, až na ně naskáče! Následovala několikrát výměna dopisů, která nevyřešila nic, a já se zatvrdil a přestal tahat. Rozhodl jsem se, že si usušíme šaty a potom půjdeme dál sami. Komu není rady, tomu není pomoci. Chlapi se mě snažili přemluvit, ale zůstal jsem neoblomný. Když jsem uražený, tak takový

bývám. Neoblomný. Otakáro Vesta tedy z nějaké alchymistické patlaniny na kameni vyrobil takový divný ošklivý oheň, ale oheň to byl, hrál a nesmrđel. Tak jsme rozvšili mokré hadry. A potom Otakáro s Al-Rahemem vytáhli do jeskyně Vilibalda Chrousta, který se rozhodl, že uvnitř to bude přeci jenom bezpečnější. Pan Chroust se ukázal jako moudrý muž, ale choval jsem se k němu chladně, protože jsem byl rozhořčen. Vztekle jsem si sušil hadry nad plamenem a poočku sledoval Otakára, přidělávajícího na konec lana vzkaz pro Zemikosu s příkazem, ať okamžitě pošle Brizze.

Vytažen Bogreg Truda, Hužmar Brizz a vzkaz, že zbytek mužstva čeká na havrana. Tedy odmítá poslušnost. Na následující vzkaz už nikdo neodpověděl. Ten Zlotě u mně úplně skončil. Je to nedouk, analfabet, který neumí řešit potíže jinak, než že si dřepe na bobek a čeká, až zahřmí! A sekunduje mu mlčenlivý Růžička, který si asi myslí, že přemýšlení může přivodit explozi lebeně. Není divu, že hněv ze mě jen kapal.

Ve čtvrt na čtyři se stala věc, která mě věru nepřekvapila. Ve vzduchu se zhmotnil Korman Zlotě, šplouchl do vody a proud jej strhl pod hladinu. Už se nevynořil. Nedlouho poté Chroust s Vestou přinesl vzkaz z lodi, že námořníci akceptovali vzkaz. Z toho jsem usoudil, že kapitán Bragel pochopil, že se návrat Nurnských odkládá a s touto skutečností souhlasil. A že se tedy vrátil havran a proto Zlotě předvedl to, co předvedl. Zda je ale ten komediant živý, to v depeši nestálo. Otakáro pravil, že jsme vyhráli, ale tento názor jsem nesdílel.

Ve třičtvrtě na čtyři byl vytažen Článek, vypadal jako by venku potkal smrt. Teprve později jsem se dozvěděl, že se málem několikrát utopil a že ho řeka málem spláchla až někam do moře. A vytažen byl také Korman Zlotě, tedy kouzelník který neumí kouzlit, a poťouchle se tvářící Jakoubek. A ve čtyři vytažen byl poslední muž, Dwany Růžička, tedy mistr holých vět, který říká zásadně: “Ne!”. Vzpomněl jsem si na dvaasedmdesátý rok tenkrát v Kardamu. Tam byl taky chlápek, co říkal: “Ne!”. Menhorian Blathel se jmenoval. Vlastně, jmenuje se tak pořád. A ten výrok přinesl mu nehybnou posměšky, ale nesmím se mu posmívat, je to přeci jenom poslední z elfů. Nakonec Dwany řekl, že když tam venku tak dřepl na kameni, něco na něj z lesa volalo. Volalo to jeho jméno. Nepřekvapilo mě, že zůstal ledově klidným.

Otakárův oheň dohořel, navlékl jsem se do ještě pořád trochu vlhkých, ale teplých šartů. Assuaenec zatím nahoře u Bolbuchova postu provedl ohledání brány. Nápis na bráně jsou ve staré

assuaenštině, a pochopil z nich pouze že jde o hrobku Al-Harviala a že ostrov se možná jmenuje Zur-Darghal. Trpaslík Brizz navrhl vložit do brány klíč, čímž minil pečeť. Vylezli jsme všichni nahoru k bráně. Brizz vložil pečeť, ale nic se nestalo. Do půl sedmé večer zejména za aktivity Al-Rahema činěny pokusy různě pečeti otáčet, vykřikovat assuaenské formule jako darghe, nebo durbu či mahora, ale kde nic, tu nic. Potom se Al-Rahem řízl nožem do dlaně, přiložil ruce k pečeti a deliricky mumlal mantry. Nakonec omdlel. Když se probral z bezvědomí, byl vyděšený. Pravil, že ho ta pečeť nějak vřsála, cítil, jak mu ubývají duševní síly, až ztratil vědomí. Zhasli jsme lucernu, zda pečeť něco nevyzařuje, ale nikoli. Díky tomuto pokusu však byl objeven vysoko ve stropě jeskyně průduch, spojující svět v podzemí s tím venku. Vzduchový komín.

V podzemní jeskyni nic není a bránu nejde otevřít. Jen plac, na kterém stojíme, vypadá jako zbytek chodby. Na druhé straně ale končí závalem. Že by za závalem něco mohlo být? Vstup do Al-Harvialova paláce? Jinak tu opravdu nic není, až na malé klidné jezírko pod průduchem a komín samotný. Ale jsme tady, nějak se ta proklátá brána otevírat musela. Přemýšlím o pečeti. Nemyslím si, že by pečeť měla bránu otevírat - naopak, musela ji chránit před nechtěnými návštěvníky. Možná proto Al-Rahem omdlel - pečeť chránila bránu. Je třeba ji znovu vymout. Pokud pečeť byla pouze ochrannou pečeti, brána se musela otevírat jiným způsobem. Uvidíme.

Půl sedmé. Jsem si téměř jistý, že pečeť bránu magicky chránila před násilným vniknutím. Pokud však pečeť je magické podstaty, brána nikolivě. Musí být možné ji tedy otevřít mechanicky. Ale jak? Rozdělil úkoly: Jakoubek vyjme pečeť a Al-Rahem se znovu pokusí zkoumat bránu ve smyslu potvrzení její nemagické podstaty; Zoltar Zemikosa, otužilec, prozkoumá jezírko a Korman Zlotě odešle havrana průduchem na vrchol kopce pátrat po rozvalinách Al-Harvialova paláce. Jakoubek, Chroust, já a Bolbuch se pokusíme rozebírat zával, abychom dokázali odhadnout případnou dobu a nadějnost prací.

Následně zjištěno, že brána bez vložení pečeti nevykazuje ani nepatrné magické anomálie. Veřeje se tedy musely otevírat mechanicky, tedy hrubou silou. Ale jak?, ptám se v duchu znova. Zoltar Zemikosa se nechal spustit dolů k jezírku a vnořil se do chladných vod. Připomínal lesklou obrybu, pověstného chainorského kýtovice, jak tam plival vodu a mocně se nadechoval před každým ponorem. Ale verdikt byl neúprosný - v jezírku nic není. Korman Zlotě oznámil poselství ptáka, a tedy

že na kopci jsou rozvaliny staveb, mezi něž vede přístup ze tří stran v podrostu téměř zmizelými stezkami. Průzkum ale potvrdil jednu důležitou věc. Tehdy před pár dny Zlotě vehementně tvrdil, že tady na kopci nic není. Takže vědomě kecal a ten jeho pták tu předtím nebyl, ačkoli úkol o ohledání kopce zněl jasně. Teď se kouzelník zatvrzele ohání tím, že tehdy bylo špatné počasí. Houby počasí! Pták tady vůbec nebyl! A k tomu jeho ptákoví ještě - po družině se říká, že je nějaký zmrzačený, když létá rychlostí míli za hodinu. Jsem toho názoru, a nejsem sám, že ten nebohý pták nevydrží dlouho letět a musí capkat po zemi. Proto je takový pomalý a všechno mu trvá hrozně dlouho. A jsem také názoru, že ten, co zmíněného zmrzačeného havránka přivodil na svět, byl pěkný diletant. Ale Korman jeho přivoditelem jistě není - tak hluboko jeho vědomosti a um nesahají. Spíš bych řekl, že jej vyhrál v kartách. Každopádně rozvaliny Al-Harvialova paláce byly nalezeny, což je potěšitelné.

Zato práce na odstraňování závalu, v něm jsem vkládal jisté naděje, pokračovaly pomalu a brzy zavládly oprávněné pochyby o smysluplnosti počínání. Aby byl zával odstraněn, práce by trvaly jistě několik dní s velmi nejistým výsledkem. Jelikož čas pokročil a únava mužstva byla již notně patrná, rozdělil jsem hlídky a Otakáro Vesta zažehl ten svůj magický oheň. Když jsem se balil do houně, uvědomil jsem si, že jsem trochu nastyděl.

19. poradostiny 1078

Budíček Brizzem, respektive jeho mumláním a pokřikováním. Ten muž se nějak zmocnil pečeti, co ji měl v držení ten lajdák Jakoubek, nacpal ji do otvoru v bráně a jal se vykřikovat podivné věty jako: “Bráno, pusť mě dovnitř!” a “Al-Harviale, pusť mě do svých komnat”. Měl jsem sto chutí pustit mu žilou za takové probuzení. Rýma se mě pořád držela a bolela mě hlava a Al-Rahem také vykazoval příznaky nastuzení. Ale kdo na tom byl tradičně nejhůř, to byl Milo Pelišek. Zhýčkaným hobitem cloumala horečka a jeho mluvčí Jakoubek oznámil, že Milo dnes rozhodně nemůže pracovat.

Požádal jsem Korman, aby svému havránkovi nařídil pořádně prohlédnout trosky. Pamětliv toho, že pokud se opeřenci vůbec podaří vylétnout komínem, bude nucen několik hodin odpočívat a potom ještě capkat po svých, bylo mi jasné, že máme moře využitelného času. Nařídil jsem tedy Nurnským pokračovat v odstraňování závalu. Z důvodu údajného čerpání magických sil jsem Zlotěho z těžkých manuálních prací omluvil. Po pěti hodinách odstraněno tak málo sutě, že to ani nestálo za řeč. Vyhlásil jsem tedy přestávku na jídlo, během níž se

vrátil znavený pták.

Přednesení výsledků havranova průzkumu Korman zahájil dotazem, zda by bylo možné provést detailnější průzkum, protože tentokrát prý havran na první pohled žádnou díru do země neviděl. Prý od rozvalin akorát vede taková stará cesta a končí u nějakého tunelu do skály, zavaleného sutí. Ale je tam prý spousta křoví a havran že se křoví bojí. Dá se ale předpokládat, že i kdyby se ten nebohý pták křoví nebál, objevil by zhořal zavalený tunel, tunel, jehož ústí je opačným koncem té naší zavalené štolky.

Ale potom si Korman nějak vzpomněl, že je vlastně kouzelník, a že pokud ta brána není magicky jištěná, mohl by zkusit se teleportovat na druhou stranu. Vyjmul jsem tedy opět pečeť, Korman Zlotě byl vybaven Bolbuchovou lucernou, což kouzelník označil za věru dobrý nápad, a onedlouho... zmizel. Al-Rahem zařukal na kamennou věž a signál byl opětován. Tedy žije, Korman Zlotě žije... a na druhé straně je prostora. Potom bušení, skřípění veřeje, Korman Zlotě stále na druhé straně. Někdo usoudil, že mu asi došla magické energie, nebo zapomněl formuli. Obojí se jevílo jako vysoce pravděpodobné. Otevírání brány se záhy změnilo v záchranu Korman Zlotěho. Pokoušeli jsme se páčit, vedení neocenitelnými radami trpaslíka Bolbucha, který kdysi dávno býval muklem a lámal kámen. Kamenná věž brány se pod zesíleným úsilím počala podvolovat, šlo to pomalu, píď po pídi, ale nakonec se podařilo veřej hluchně otevřít. Bolbuch veřej zajistil balvanem, aby se náhodou zase nezavřela. Na druhé straně v temnotě stál bledý Korman Zlotě ozářený mihotavým plamenem lucerny. Na rameno mu trhaným třepotavým letem dosedl zmožený havránek. Kouzelník si zhluboka vydechl. Z temnoty čpěl zatuchlý chlad. Myslím si, že byl v tu chvíli šťastný.

Tři hodiny. Pochodové sestavení. Noříme se do spleti širokých štol a hrubě tesaných kobek podzemního labyrintu. Zamřelé ovzduší, na stěnách reliéfy. Reliéfy otroků v okovech s motykami a lopatami či snopy obilí. Pohledy směřují dopředu, směrem, kterým kráčíme. Výjevy se mění. Zobrazují otrokáře s biči, potom obchodníky. Místnost rozšiřující se šířkou. Dlouhá. Vprostřed na stěnách panovník, vlastně dva různí panovníci. Jeden je Al-Harvial, třímající pečeť. Al-Rahem jeho totožnost potvrdil. Druhý panovník je prostě někdo. Ale dost možná jde o další zobrazení Al-Harviala z jiných dob. Je vytesán jako válečník ve zbroji hovořící k davům. K národu. Ano, je to nejspíš Al-Harvial. Místnost se dále zužuje. Další chodba. Obchodníci, otroci, pak výjevy končí, ale chodba pokračuje.

Křížovátka. Chodby. Začínáme se držet pravidla levé ruky, pan Chroust obětavě v bojových podmínkách čmáryká náčrt podzemí a je v tom vážně dobrý. Pan Vilibald Chroust je neocenitelný silný článek této družiny. Přistihl jsem se, že o mužích z kumpanie začínám přemýšlet jako o člancích. Články tu máme zastoupeny různé. Ten nejslabší má horečku.

V jedné místnosti objeveny vozy. Dvoukolé, tedy jednoosé a dvoustopé, přizpůsobené zřejmě na koňský potah. Jsou rozeschlé a k nepotřebě, kdysi je zdobila pestrá malba. Vyschlé mrtvoly malých koní. Větrací komíny vzhůru, ale zanesené. Brzy objevena síť chodbami propojených účelových prostor - dávné ubikace, kuchyně, krby, mnoho místností s ucpávanými již průduchy. A tam zaslechli jsme vzdálený rámus, pravidelný rytmus ozvuků. Brizz špitl, že mu zvuk připomíná práci kameníků. On, majitel tolik diskutovaného dolu na kámen, tomu jistě rozumí. Osobně jsem se spíš přikláněl k tomu, že kdesi před námi klope mlýnské kolo, ale pan Brizz měl pravdu. Brzy objevení dva kameníci, tlukoucí do skály. Ale jací kameníci - kostlivcové! Všimli si přítomnosti cizáků, tedy živů, jak řekl jistý elfi vědec, a zaútočili. Čelo formace je rozmetalo na padrť. Nejsme tu tedy sami!

Objevena prastará kovárna, částečně pohřbená pod dávným závalem. Další pouť labyrintem. Nalezena kruhová místnost s vysokým stropem, zdi zdobené tesanými tvářemi i nehotovými tvářemi v podobě umělcovy skici uhlím. Tváře a postavy - ležící, klečící, ponížené. Kráčíme chodbou, která stoupá a točí se, dostáváme se tedy do vyšší úrovně labyrintu a brzy chodba končí dřevěnou bránou pobitou zrezlým železem. Krátká porada a rozhodnutí, že než tudy projdeme snad někde dál, musí být spodní labyrint čistý. Vracíme se tedy dolů a po dlouhém štrádování vstupujeme do obrovského domu s masivním sloupem vprostřed. Je půl páté odpoledne, ačkoli tady v Al-Harvialově posledním domově čas pozbývá smyslu. Onedlouho dochází ke střetu s dalšími nemrtvými. Tentokrát je skupina kostlivců početnější. Jsou ozbrojeni a řízení jakousi podivnou kostnatou mumii, která nesporně vládne kouzly.

Strážka čela voje s kostlivými válečníky měla průběh i vyvrcholení podobné tomu předchozímu, ale mumie stihla zmizet, aby vzápětí napadla záda družiny, chráněná našťastí Vilibaldem Chroustem. A nezaútočila zbraní, ale chladným kouzlem, jež proniklo zadkem voje, než Al-Rahem sílu kouzla odrazil a vrátil v ústřety vyvolavatelé. Potom byla mumie rozdrčena válečníky.

Chvilí před pátou hodinou objveno

obětiště, kde bezesporu před publikem, rozesezaným na kamenných stupních, byly hojně prováděny krvavé obřady. Obětní kámen byl doslova zčernalý prolitou krví. Kolem rozestavené zachovalé bronzové svícny, pod nimi ztvrdlé centěře skapaného vosku. Naproti oltáři hluboká šachta, propadliště mrtvých trupů zmukaných obětí. Hloubka minimálně dvacet sáhů dle ozvuků vrženého svícnu. Dno bezesporu kamenité, o čemž dal svěcen zřetelnou výpověď tvrdým dopadem. Zdi obětiště včetně stropu zdobené detaily, popsané runami beze smyslu. Zoltar Zemikosa si lehl na oltář a zachechtal se. Jeho smích se zlověstně tříštil ozvěnou, až mne zamrazilo v zátylku.

Ve čtvrt na šest znovu sestavena formace, jde se dál. Lidské dílo je čím dál více hrubější, užší, nižší. Kumpanie se zaráží před půl sáhu širokou a velmi nízkou pokračující chodbou. Sestavuji malý hobití průzkum - Bolbucha, Dwanyho a mráкотného Peliška s lanternou. Bolbuch je, pravda, trpaslík, avšak v malém hobitím průzkumu zastupuje Otakára Vestu, což je hobit jako poleno. Otakára Vestu potřebuji tady a Dědek bude dohlížet, zda malý hobití průzkum skutečně dělá to, co má. Mráкотný Mirellan bude těm dvěma aspoň svítit, když už k ničemu jinému není dobrý. Snad to zvládne. Čekáme, jaké zprávy malý hobití průzkum přinese.

Tvrdli jsme na místě jak hejno ptáků a čekali a krátili si ponuré a teskné chvíle štipavými poznámkami na úkor kohokoli a také na úkor malého hobitího průzkumu, jenž se stále nevracel. Za zaznamenání stálo vyjádření Al-Rahema, který pravil, že až havran umře, Korman Zlotě nesporně vysublimuje z tohoto světa. Přišlo mi to jako příhodné vyjádření Zlotého životní podstaty. V půl sedmé mi došla trpělivost, srotl jsem muže do lajny a kumpanie vyrazila husím pochodem těsnou puklinou vpřed. Zanedlouho však muž vpředu, statečný Zemikosa, ohlásil, že spatřil v dálce světlo, a brzy nato Článekův rozechvělý výkřik: "To jsme my!" domněnku potvrdil návrat průzkumníků. Natěsnaní v úzké prostře, podobní hadu či dlouhé žízale, mohli jsme seznat, co malý hobití průzkum zažil. Dwany Růžička pravil, že byli přepadeni zezadu, překotně hovořil o duchovi, potom zase o mŕmijákovi, každopádně byli přepadeni ze zálohy, to je jisté, a tam vpředu plazivka prý přechází opět do nějakých rozlehlejších prostor. Takže Nurnští v žízalovité formaci počali se opět tlačit vpřed a ve tři čtvrtě na osm dosaženo rozšiřujících se prostor, o nichž hovořil morálně oťesený malý hobití průzkum. S vědomím očekávaných nepřátel sestavena nová bojová formace.

Pamětliv toho, že Chrousta bude třeba

jinde, pověřil jsem Mila Čláka, aby od něj převzal kreslení mapy Al-Harvialova podzemí, ale ten drzý hobit odekl, že to neumí a tudíž nic dělat nebude. Takže se definitivně postavil do situace, že je úplně k ničemu. Vzal jsem si tedy mapu na starosti sám.

Cesta dále, v ničem neodlišná od toho, co jsme již viděli. Na stěnách fresky, zobrazující seřazené vojáky hledící kamsi dopředu. Tesaná krajina úrodných lánů přecházející ve zvlněné oblíny kopců, kopce stoupající ve vrcholy skalisek. Fresky dovedly Nurnské do obrovské místnosti, jejíž plnou prostoru světlo nebylo s to obsáhnout a odhalit. Kráčíme podél stěny s tesanými kamennými arkádami. Potom zvuk a něčí sykot, že zaslechl kročeje nepřátel. Otakáro Vesta přečetl svitek, ochranu proti nemrtvým. Snad pomůže...

Je půl deváté večer a ležíme v úzké chodbě. Léčíme si šrámy z prudké šarvátky, která zahořela tam v té proklaté místnosti. Jsme oťeseni a vyčerpaní. Ale žijí všichni, i Al-Rahem a Článek. Myslel jsem si, že Pelišek vypustil duši, když jej Růžička bezvládného přivlekl. Ale zpátky k tomu, co se semlelo. Otakáro dočetl pergamenové runy a do kruhu světla vskočilo aspoň dvanáct kostlivých trupů. Byly ozbrojené a vrhly se do útoku. Jakub Pozlátko rozbil formaci a přesunul se do blízkosti Čláka. Nurnští zahájili palbu, některé šípy se při průletu vzduchem nepochopitelně vzhly. Otakáro Vesta tvrdil, že šlo o jeho práci, ale dosud nejsem přesvědčen, že si byl svým tvrzením jistý. Každopádně ten jev umocnil škody v nepřátelských řadách, a to bylo dobré. Došlo samozřejmě i na kouzla, ale potom se něco stalo. Od stropu vylétly světle zelené paprsky, takové mdlé světlo, zdálo se, jakoby se strop otevíral. A potom zprava přišlo, či spíše příplynou šestero polohmotných světlých postav. Světlo od stropu se líně rozplizávalo a potom... najednou... vytrysklo směrem k nám. A v záblesku zelenavého světla doprostřed formace dopadli kamenní netvoři s netopýřími křídly, zahnutými zobany a pařáty. Dwany Růžička vykřikl, že to jsou gorgony a Dědek mu horečnatě přikývoval. A potom se formace zhroutila úplně a začal boj o holý život, přistávaly další gorgony, ale já nevím, co se kolem děje, a můj svět se smrškl na mé malé černé já a ubohou Rút a možná sem tam někoho, kdo se mohl zprava doleva nebo naopak. Rút se dostala do křížku s gorgonou a vzápětí byla napadena druhou, čímž se dostala do kleští a krutě krvácela. Sám jsem musel zahodit luk a přezbrojit a chránit se proti nepříteli, krutě dotírajícímu. Nakonec se začalo dařit, ale Rút na tom byla skutečně bídne, bylo mi jasné, že jsem ji nadobro ztratil, když tu se odněkud zprava, z mimosvětí, vyřítil Otakáro Vesta a zahalil poslední gorgonu v záblesku barevného plamene a ta se

rozdrobila v kámen. Byl jsem mu neskonale vděčný, tomu hobitovi z Bořimska, a uvědomil si, že tohle, tohle bylo znamení. Znamení, které je třeba brát smrtelně vážně. A potom jsem si trochu oddechl a pokusil se zorientovat v situaci.

Na první pohled bylo zřejmé, že Nurnští první atak zvládli, ale jejich morálka klesla hodně hluboko pod bod mrazu. Přestože se kolem válily kosti rozsekaných nemrtvých, krev prýštila z mnoha ran a zejména z válečníků, kteří nesli největší díl kůže na trh. Na Dwany, Bolbuchovi i Chroustovi bylo znát, že melou z posledníh. Jejich zbroje připomínaly cedník na nudle. Tělo Mila Peliška leželo nehybně mezi kostmi, Rút se s křučením dovlekla do kouta a tam si lehla. A dalo se tušit, že v neosvětlené části prostoru nepřátelé ještě jsou. Přemýšlel jsem, zda nezavelet k ústupu, ale okolnosti byly rychlejší.

Otakáro Vesta se chytil za hlavu a začal ječet. Někde na dosvit plamene lucerny se hemžily nějaké mumie. Nebylo kde brát. Zavelel jsem do útoku a vyrazil na zteč. Přidal se Korman Zlotě a Al-Rahem. Tento ryze zoufalý čin strhl i některé další, a nemálo z nich jistě věc chápalo tak, že si jdou pro smrt. Otakáro Vesta v nějakém zlém duševním souboji, jenž jistě měla na svědomí některá z těch hnusných mumii, ječel a drásl si vlasy, avšak stalo se, že na poslední odpor se postavila takřka celá Nurnská družina. Všiml jsem si, že Al-Rahem po mé levici pod silou ataku zakolísal. Nebyl dalek smrti. Ale stalo se, že Nurnští zvítězili a okamžitě vítězství byl tentokrát zřetelný. Otakáro Vesta totiž přestal řvát. Svezl se na zem, poulič oči a sípavě oddechoval. Bylo jasné, že tady nemá cenu dle se zdržovat a byl vydán příkaz ke stažení do bezpečí úzkých chodeb.

Zdál se mi sen. Sen o tom, že bdím. Prošel jsem zapečetěnou bránou. Bránou zapečetěnou pásky pergamentu s voskovými pečeti. Rozlámal jsem pečeti a prošel do chodby. Tam místnost, v každém rohu chodba. Věděl jsem, že jsem blízko cíle, cítil jsem zlato. Zabočil jsem po vůni zlata, vlevo. Podlaha pod mýma nohama povolila, padal jsem do tmy, křičel, křičel, křičel...

Probudil jsem se s pocitem, že se mi začaly zdát sny, které nejsou moje. Mám tím na mysli, že sen, co se mi této noci zdál, byl spíš Zemikosův. Sen o cíli a vůni zlata. A asi jsem z toho snu i řval, protože na mě někdo houkl, ať už neřvu. A řvát jsem skutečně musel, protože zanedlouho hlídka spustila poplach. Nemrtví!

Byli to kostliví kopáči, ale nebylo jich

mnoho. Chvála bohům! Otakáro Vesta jim v ústretu poslal jakousi výbušninu, zbytek dorazili chlapi, co byli nejbližší. Já tam přes hlavy lidí, co byli přede mnou, neviděl, takže nevím. Jeden nemrcouch se nějak hyperprostoroval do středu k Jakoubkovi a Otakárovi, takže jsem do něj zapíchl Kierkesvaard, ale to bylo spíš proto, že kdybych ho do něj nezapíchl, říkalo by se o mně, že jsem líný tasit. A to nechci. Trápily mě ale jinší věci. Někdě řekl, že ti kopáči, co teď přišli, byli totožní s těmi, co jsme je už zabili, takže je něco vstává znovu na nohy. Také bylo jasné, že tady se nevyspíme a jsme na tom bídně. A jak se mi zdál ten sen, tak jsem se zpotil a vyskákaly mi na kůži takové divné pupínky.

Pod odborným vedením Bolbucha roztlučeny lebky kostlivých na padrti, aby už nemohli vstát. Potom kvapný přesun k bráně k podzemní řece. Tam by mohlo být bezpečno. Brána ale zavřená, ačkoli my ji nechali otevřenou. Učiněny pokusy odtlačit veřej, ale zjištěno, že na druhé straně někdo navalil balvany. Začalo mi pomalu docházet, že po stopách Nurnských přišli psolidi, ti, co jsem před nimi několikrát varoval.

Spojeným úsilím přemluvit zatarasená vrata se nakonec poštěstilo odhrnout blokující balvany z druhé strany natolik, aby vznikla škvíra dostatečná k tomu, aby se někdo utlíl pokusil prolézt do temnoty na druhé straně. Kupodivu se přihlásil Milo Pelíšek, ačkoli hruškovitá konstituce hobitovu za útlou nelze v žádném případě považovat. Milo si ale za tím, že je hubený, stál zcela vehementně. Za hlasitého supění počal cpát své neformenné tělo do štěrbin, měkká tkáň se poddala tvrdému kameni, lebku měl beztak malou, takže nakonec s hlasitým mlasknutím vplul na druhou stranu světa. Al-Rahem za ním hodil hořící pochodeň.

Milova bledá tvář se ještě na chvíli objevila v průzoru s tím, že jsou všude navršeny balvany, ale jinak v jeskyni nikdo není. Potom zase zmizel a zanedlouho škvíru zaplnil žlutý záblesk. Něco se tam muselo stát, ale na výzvy Milo Pelíšek nereagoval a v jeskyni zavládlo naprosté ticho. Korman Zlotě zařval, že tam na hobita něco vlítlo a ať něco rychle uděláme. Ale co? Mnoho toho dělat nešlo, takže jsme si opět plivli do dlaní a počali tlačit na bránu. Nakonec se podařilo škvíru zvětšit natolik, aby se dovnitř procpal Dwany Růžička i s brněním, následovaný Al-Rahemem a Bolbuchem. Podzemí se rozřinčelo zvuky boje a od úst k ústům roznesla se zpráva, že v jeskyni jsou psolidi.

Většina psolidi byla pobita, několik prchlo pryč. Ale Milo Pelíšek nebyl mrtvý. Byl jen v mdlobách bezvědomí a dostalo se mu ošetření.

Rozložili jsme na mostku houně ke spaní, přivřeli bránu na škvíru a zajistili kameny a rozdělili hlídky. Korman Zlotě vyslal větracím komínem hlídkovat havrana. Al-Rahem dostal povolení oživit na vlastní zodpovědnost ghúla, což učinil užítím nějakého temného hřebu na mrtvole statného psolida, a postavil jej na stráž tam dolů k jezírku. Otakáro rozdělal kahanec a jal se patlat nějaké mazání. A poté, co byl prostor konečně bezpečný jako mámina náruč, odebrali jsme se konečně spát.

20. poradostiny 1078

Probudil jsem se do naprostého chaosu. Ale sen to nebyl. Byla to skutečnost a brzy jsem pochopil, že došlo k dalšímu útoku nemrtvých. Teprve poté, co vřava ustala, seznal jsem, že ležení Nurnských napadl ten Al-Rahemův zpropadený ghúl a Assuaenec ještě celou událost prospal. Byl tedy nevybíravě probuzen a bylo mu nekoordinovaně vynadáno. Jakub Pozlátko čapl biják a rozmlátil všem mrtvým psolidům hlavy na kaši. Potom jejich těla naházel do proudu.

Kolem poledního se Nurnští počali připravovat na návrat do Al-Harviaľova labyrintu. Nálada vládla nevalná o o její zlepení se nezasloužil ani pan Vilibald Chroust, který během balení tlumoku sdělil, že během jeho hlídky na něj škvírou v bráně cosi koukalo. Cosi, co přišlo, zevlovalo a zase odešlo. A potom někdo vykřikl, že má úplně zničený meč. Došlo na zkoumání majetku a brzy vyšlo najevo strašlivé zjištění, že něco znehodnotilo nemálo z kouzelných bezmégů druhů. Kupříkladu mně se úplně rozpadl Gerllodův opasek, opasek siláka, který mi spínal břišní svaly, a nebyl sám. Poškozen je i Kierkesvaard, slavná zbraň, kterou mi daroval Olbram Horáček osobně v zastoupení mladšího mistra, jehož jméno jsem zapomněl. Dwany Růžička byl úplně bílý v obličejí a řval, že se na všechno může vykálet a že už bude dobrý akorát tak jako kuchař, v čemž mu sekundoval Dědek, kterému se tak třásla brada, až mu bílý vous divoce šustil. Ostrov se začal mstít a oslabovat Nurnské na všech frontách. Dobrou hodinu trvalo, než se Nurnská družina uklidnila natolik, že byla schopna udržet formaci.

U obětiště došlo k nové srážce s nemrcouchy, kteří jistě byli našimi zbraněmi už jednou zabiti. Z této bitky si však nepamatuji nic, protože se mi stalo něco, co jsem ve svém životě dosud nezažil a co mi později Korman Zlotě osvětlil jako mentální souboj. Stejně o té věci nejsem schopen nic říci. Bylo to hnusné, vysilující, mrazivé... a jsem rád, že jsem to přežil. Nakonec mě to nějak pustilo a já jako v mátohách zaslechl volání Bolbucha, že vpředu je mumie. Tak jsem tedy tasil

svůj poškozený meč a vběhl tam, kde byl shluk Nurnských největších.

Šest hodin, morální dno, jizvy pálí jako oheň. Kumpanie táhne dál ve stavu pološilenství. Místnosti, schody, chodby. Mapa se stala mazanicí nesmyslných čar a značek. Lezeme nahoru po příkrých schodech. Chodba, schodiště, pořád nahoru. Odpočívadla, chodby, místnosti, klesání. Nikde nikdo. Potom čelo voje ohlásilo dřevěnou železem pobitou bránu, ta otevřena. Vypadá jako ta, co jsme ji viděli včera.

Kruhová místnost, do které jsme znaveně vstoupili, potvrdila podezření, že dřevěná brána je skutečně jedna a ta samá. Problém je, že jsme ji prošli v obráceném směru, což značí, že labyrint nepokračuje. Ledaje bychom někde minuli něco neprozkoumaného, odbočku, zapomenutou chodbu, něco. Nedejte božové tajné dveře. Začíná mi na duši hnízdit pocit bezmoci.

Když je situace vážná, obvykle zachřestí článek. Milo Pelíšek přišel s šileným návrhem navázat kontakt s psolidy a nějak jim vysvětlit, že jsme jejich přátelé a že když nám dájí pokoj, zatočíme s těmi nemrcouchy a odplujeme. Názozy toho hobita jsou veskrze nebezpečné, už jenom proto, že o jeho šileném nápadu uvažují i někteří další. Během přestávky na jídlo Milo Pelíšek pro psolidy nakreslil vzkaz. Mapu sice kreslit neumí, to už víme, ale pitomé vzkazy, ty mu tedy jdou.

Chťel by, aby s tím vzkazem byl poslán havran. Můj názor je takový, že to je úplná hloupost. A havran, to je jedna z mála našich nadějí, jak tohle ostrovní šilenství přežít. Pokud má někdo jít s šileným vzkazem za šilenými psolidy, ať je to tedy šilený Pelíšek. Havran nechť podstupuje rizika, která jsou vyvážena silnou mincí. Jsem si vědom, že havran je Kormanův majetek, a jako takový je nedotknutelný. A také jsem přesvědčen o pravdivosti slov Al-Rahema, že když havran zemře, Korman Zlotě vysublimuje. Během přestávky pan Chroust také nakreslil vzkaz pro psolidy. Jsem přesvědčený, že jej nakreslil proto, aby zabil čas a ukázal, že je narozdíl od Mirellana všestranně nadaný. Je to dobře. A pokud tedy Milo Pelíšek půjde s nějakým poselstvím, ať má s sebou alespoň něco, čemu ti krvaví divoši, než ho sežerou, porozumí.

Nebylo pro mne žádným překvapením, že jen co jsme dosvačili, mirellský Článek na svůj nápad s dopisem primitivním hordám zapomněl, a pokud ne, aspoň o něm zarytě mlčel. Možné je, že mu definitivně došlo, že by se nositelem poselství stal sám osobně. Kdo ví. Každopádně rozmrzelá

kumpanie vyrazila na další pochod. Opět nějaká chodba, točité schodiště vzhůru, místnost, další schodiště. Začíná silit názor, že podzemní labyrint navrhl šilenec. Chodby jsou ražené beze smyslu, propojující ještě nesmyslnější kobky. Je tedy nesporné, že Al-Harviaľ byl minimálně na sklonku života šilený, smyslů zbavený.

V půl sedmé objeven zával, za nímž tušena další místnost. Mezi sutí a stropem úzká proláklina. Prohozena zapálená louč a vyslán havran. Průzkum odhaluje slepou kruhovou místnost sedmnáct sáhů vysokou se zříceným centrálním točitým schodištěm. Cesta tudy nemožná. Vracíme se zpátky.

V chodbě u tesaných arkád objevena v postranní chodbě dřevěná brána. Bolbuch ji s velkým očekáváním otevřel a v bojové formaci vhrnula se kumpanie do bezesporu kruhové prostory obrovských rozměrů, tak obrovských, že světlo lanterny nedokázalo prolomit tmou ani u zlomku rozlohy. Přesto nebylo pochyb, že stojíme na svažujících se kamenných stupních lavic jakési arény. Po dvou nejvyšších stupních lavic počali jsme velmi obezřetně obcházet sál.

Zaregistroval jsem svým šestým smyslem v temnotě pod námi pohyb a neváhal vypálit. O tři údery srdce později se do kruhu světla zpredu a zezadu vřítily obrovští pavouci, posléze doprovázení hejny menších. Došlo ke střetu a řezi. Jen tak tak jsem stihl před sebe postavit Rút, která mě kryla, a mohl jsem se věnovat střelbě. Někdo obloukem hodil dolů pochodeň a ta ozářila tělo obrovské stvůry, pavoučí matky. Byl to boj na život a na smrt. Jedno pavoučí hejno naskákalo na Kormana Zlotěho a kouzelník se zhroutil. Nad velkou matkou se rozprskl svazek blesků a oslnivý jas výboje obnažil z temnot mihotavě perutě Zlotěho havrana. On to byl, kdo zaútočil. Ten havran je možná pomalý a zřuřovaný, ale o to více odvahy se v jeho miniaturním těle skrývá. Slyšel jsem někoho vykřiknout, že havran zaútočil na matku zobákem. Ale to už se bitka chýlila k závěru, který měl však být strašlivý. Jakub Pozlátko se ocitl v kleštích a ještě na něj skočilo hejno. Ačkoli se bil jako nikdy, pavouci jej udolali a on se s kovovým řinčením skutáľel po kamenných stupních.

A tak se stalo, že ostrov už má definitivní jméno. Katův ostrov. Zoltar Zemikosa si oťel orosené čelo a pravil, že mu Milo Pelíšek zachránil život. Jak přesně, to nevím, a někdo to ani Zoltar, neboť zájem obou alchymistů přitáľho něco jiného. Mrtvola velké matky. Jako malé děti se ti dva rozeběhli k nehybnému trupu. Mezitím bližším

ohledáním zjištěno a potvrzeno, že Korman Zlotě je v bezvědomí a Jakoubek definitivně mrtvý. Máme tedy první potvrzenou ztrátu na této výpravě. Článkův obličej nezakrytě zrcadlil fakt, že tuřínový spolek citelně oslabil. Prvotní šok ale vystřídal nápad. Jakoubkova mrtvola ještě bublala výrony krve, když Milo Pelíšek pravil, že by se mu hodil Jakoubkův meč. Musím se přiznat, že jsem stál jako opařený. Chování takového druhu jsem vždycky považoval za čirý hyenismus.

A zatím nad zcepenělým tělem pavoučí matky vztyčil se Zoltar Zemikosa a nasadil si na holou hlavu jakési podivné zelenkavé okuly. Otakáro Vesta něco tahal z batohu, byl to velký stahovací nůž, a Zoltar k němu cosi divoce gestikuloval. Pro ty dva bezpochyby okolní svět přestal existovat. Postavil jsem k nim a k limbujičimu Zlotěmu tedy na stráž Mila Pelíška, a to konkrétně ze dvou důvodů - za prvně aby dával pozor na případné blížící se nebezpečí, neboť ti dva toho v zápalu pitvy evidentně nebyli schopní, a za druhé aby se nepletl nám ostatním pod nohy. Bylo totiž třeba důkladně prohlédnout okolí.

Já, Dwany, Bolbuch a Chroust vyrazili jsme ohlédnout terén. Výsledky ohledání jsou následující. V aréně leží spousta kostí, prostě bordel. Dno je písčité pokryté pavučinami. Kolbiště samotné je vlastně tříšahovou důznou, bezpečně oddělující jeviště od hlediště. Nalezeno pět kosterních ostatků humanoidů, tři lebky psolidi. Jednu zachovalejší jsem si vzal jako trofej a studijní materiál k rasovému srovnání lebení. Když jsem si lebku s vystoupilými čelistmi prohlížel ve světle lucerny, všiml jsem si, jak strážící Milo Pelíšek strká pravici do hřeznoucích střev Jakuba Pozlátky. Teprve později jsem se dozvěděl, že si v bývalém spolubýdlicím se skally smočil magický bezmeg. Což tedy považuji za vysloveně nechutné. Vysávání spolupardů se nedopouštějí ani ti nejostudnější hrdlořezové. Ale zpátky k průzkumu. Mimo kostry dvojnožců zjištěny kosti sm či zajíců. Minimálně jedny šaty kosterních ostatků jsou námořnické a stáří všech ostatků zdá se být různé, od desítek let po měsíce. Mám takový názor, že v aréně byli kýmisi nuceni k boji jacikoli živí tvorové lapení venku v lesích. Humanoidními bytostmi byli pouze psolidi. Námořnické šaty a sporé předměty z civilizace pocházely od zabitých psolidů, nikoliv od někoho dalšího. Psolidi se k těmto předmětům spíše dostali děděním z dob minulých. Každopádně je tedy jasné, že to, co je tady uvnitř, se baví tím, že odchytává tam venku cokoliv živého a potom se dívá na souboj těchto nešťastníků se zde uvnitř chovanými pavouky. Další průzkum odhalil přítomnost královské lóže, oddělené vyhlídky, za níž vede kamsi do útrob labyrintu chodba, a zarezlá mříž,

oddělující vstup pro ty, co bojují v barvách Al-Harvialových.

Návrat k Milovi a alchymistům. Korman Zlotě se zatím probral, vůbec ale nechápe, co se tu seběhlo. Havran mu sedí na rameni a láskyplně mu oždibuje ucho. Milo Pelíšek se tváří zádumčivě. Otakáro Vesta je spokojený, Zoltar Zemikosa šťastný. Velím k odchodu, cíl: královská lóže a neznámá chodba. Mám pocit, že jsme na dosah Al-Harvialova sarkofágu.

Chodba nevedla daleko a brzy Nurnské dovedla do něčeho, co by se dalo označit za trůnní sál. Sloupy podpírající falešnou křížovou klenbu, lavice s opěradly pro třiatřicet přísedících. Ano, pro třiatřicet Al-Harvialových věrných! Nad vchodem do sálu zlatý disk neznámého důvodu a funkce. A trůn - ale jaký! Dvojtrůn pro dva panovníky. Tehdy, když jsme vstoupili do labyrintu, na stěnách byli vyobrazeni dva panovníci, ačkoli staré assuaenské knihy hovořily pouze o Al-Harvialovi. Myslím si, že jsme na konci labyrintu. A že tady leží jádro záhady. Al-Harvial bezesporu leží pohřbený. Ale kdo je ten druhý? Ten, který pořádal zápasy v aréně a řídí nemrtvé? Je to Katův ostrov sám, či jeho zosobnění? Toto zosobnění muselo žít už tehdy, když Al-Harvial stavěl palác a labyrint, a jsem přesvědčen, že jej znalo i oněch třiatřicet nejbližších. Bylo to jejich tajemství, které jim nějakým způsobem dávalo převahu nad ostatními osadníky? Každopádně tajemství to bylo, když nebylo zaneseno ani do assuaenských spisů. A to něco, to potkáme zřejmě dříve, než se dostaneme k samotným ostatkům Al-Harviala. Jsem přesvědčený, že to něco, ten druhý, je nebezpečnější než Al-Harvial samotný. Ten někdo má na svědomí ožívání mrtvých a zabíjení, a bezesporu i oživení Al-Harviala samotného. Jímá mě z toho děs. A děs mě jímá i z těch dveří - těch dveří za trůnem. Za trůnem jsou totiž divné dveře. Dveře pokryté pruhy pergamentu s pečeti z vosku. Vytáhl jsem Kierkesvaard, který potvrdil domněnku. Kierkesvaard žhnul matným světlem. Nemrtví! Jsou tu nemrtví! Zavelel jsem na okamžitý ústup a během úprku vehementně vyprávěl svůj sen. Sen o pergamenových dveřích, dveřích totožných s těmi, co stojí za trůnem. Byl to sen, včerejší sen. Sen, který jsem považoval za sen, jenž mi nepatří. Byl to sen, který jsem považoval za sen Zemikosův. V tom snu jsem rozlámal pečete a prošel bránou. A ta byla místnost a v každém rohu chodba. Cítil jsem, že jsem blízko cíle a cítil jsem pach zlata. Zabočil jsem po pachu zlata, vlevo. Podlaha pod mýma nohama se zborčila a já jsem se zřítíl s ní. Tam čekala děsivá smrt.

Nurnští vběhli do arény a za ní objevena

další předím jenom minutá chodba. Tam vpravo v odbočce jakási skluzavka s vyhlazeným povrchem. Zřejmě tudy odklizeni byli padlí z bojů. Trpaslík Bolbuch učinil v tomto místě neúspěšný pokus najít tajnou prostorou, zřejmě měl mylné vniknutí. Ale vniknutí je třeba brát vážně, nepodceňovat nic. Jedno bylo jisté - Nurnští se potřebují vyspat a srovnat, utřidit myšlenky. Došli jsme do míst, kde jediný chybný úsudek znamená neodvratnou smrt. A kde jinde hledat alespoň jakés takés bezpečí, než za zrezlou zavřenou mříží z arény. Dwany Růžicka s Bolbuchem Dědkem ji násilím utrhli a Nurnští se prosmýkli dovnitř.

Chodba. Jdeme, prcháme. Hledáme prostor, do níž vede nejlépe jeden jediný snadnější hájitelný vchod. Křížovky, chodby, místnosti s mnoha schody. Dílo šíleného stavitele, nesmyslné chodby, ještě nesmyslnější místnosti. Mění se materiál skály. Tmavá sedimentální hornina. Měkká. Také je podlaha na mnoha místech vlhká či mokrá. Dwany, Bolbuch a Milo Pelíšek sestaveni do malého hobitího průzkumu; odesláni na křížovce na průzkum úzké chodby. Asi po půlhodině hlásí objevení nemrtvých zvířat, konkrétně kočky, vlka a zajíce. Kierkesvaard žhne bez ustání. Jsou tady všude, možná i nad nebo pod námi! Dwany zsinálý vztekem a bezmoci křikl, že se tam dál chodby pořád nekonečně větví. Našli dokonce puklinu, kterou teče potok, ale zase mizí v rozbledlém sedimentu. Zřejmě průsak, ne cesta ven. A ta divná zvířata jsou prý uvázaná na rezavých řetězech, možná i věky. Některé řetězy jsou natolik práchnivé, že se zvířata utrhl.

Jdeme rovně. Chodba se zužuje. Další místnosti, hrubě tesané, nízké. Jsou to prostory pro odpad tohoto světa. Nacházíme i ohlédané kosti. Všudypřítomný smrad. Brzy objevena spodní výpusť už dříve zmiňované skluzavky. Nejspíš zde končily trupy padlých z arény, aby mohly zase ožít. Na Dwanyho Růžicku z boční chodby zaútočil nemrtvý vlk, ale vzteklý válečník jej jednou ranou přetal ve dvě. Potom Vilibald Chroust napaden kočkovitou šelmou, utřzenou ze řetězu. Přesné určení tvora se mi nepodařilo zjistit, v takovém hrůzném stavu se nacházel. Tvor zabít, zběsilá pout pokračuje dál. V půl desáté další srážka s nemrtvým vlkem a poté objeveno místo vhodné na klidnější spánek. Rozbito ležení, rozděleny hlídky. Spánek neklidný, vyrušovaný vzdálenými šramoty a vrzavými zvuky rzivých řetězů. V bledém přísvisu Kierkesvaardu zaraženého do sedimentální horniny Nurnští připomínají namodralé duchy.

21. poradostiny 1078

Devět hodin ráno. Jsem přesvědčen, že jsme na konci labyrintu a čeká nás zásadní střet.

Celou noc jsem se budil a přemýšlel. Jsem čím dál přesvědčenější o své upírské teorii. Ale popořádku. Jsem si téměř jistý, že psolidi, žijící na ostrově, jsou pozůstatky Al-Harvialova národa, jakož i dalších lidí, kteří se na Katův ostrov dostali a ostrov je už nepustil. Za ta staletí, za generace života zde mimo kontakt s civilizací, propadli se psolidé do dob úsvitu dějin, pozbyli vědní písma, řeči. Žijí v primitivních tlupách či kmenech tak, jak žili naši předkové, než elfská civilisace přinesla poznání písma, jazyků, myšlenek, vzdělání, jež označuje se souhrnně za pokrok. V kmenech a tlupách psolidé žili na ostrově a s ostrovem a střežili se jeho zlých tajemství, jež zosobnili do podoby zlých duchů a bůžků. Jistě vzývají i duchy a bůžky dobré, duchy přírody, tak jak je doloženo u jiných přírodních či domorodých národů. Psolidi jsou prostě bytosti přírody a jako takoví jsou nám, Nurnským, nebezpečnými nepřáteli, nicméně jejich podstata je přirozená. Není možné se s nimi ani nijak domluvit, je tu jazyková bariéra a hlavně, zcela přirozeně nás musejí považovat za věru nebezpečné nepřátele. Takže celkem vzato Pelíškův již neprosazovaný návrh na dohodu s psolidy má zdravé jádro, nicméně forma, vyhlídky na úspěch, možnosti provedení i naivní přístup jej nutně musely diskvalifikovat. Důležité je přežít a řešit potíže postupně s ohledem právě na to přežití. Psolidi tlupy nás tady, uvnitř Al-Harvialova labyrintu, neohrožují. Sami mají smrtelný strach z těchto míst, a to právem. Psolidi začnou být nebezpeční tam venku. Musíme mít jejich existenci stále na paměti, ale s nimi jsme schopní si poradit, obelstít je, vyvarovat se jich. Naše životy teď ohrožuje něco jiného, děsivějšího a zákeřnějšího. To je to, co musíme mít na paměti především.

Zpátky však ke zmíněné teorii o upírovi. Jsou určité střepy informací, které víme a nějak jsme si je více či méně vykládali. Co ale, když jsme jim nedávali dostatečnou vážnost nebo si je vykládali mylně? Nevím kam začít, ale začnu od prostředka. Katův ostrov. Ostrov, o němž zastřeně hovoří prorocství Avalis daeh Lonviat. Dlouho jsem si myslel, ba byl jsem přesvědčen a v tomto přesvědčení stál jsem osamocen, že Katův ostrov je nepřítel. Shluk rostlinstva, živočišstva, hlíny a horniny, prochnutý silou, jež všechny články slepenec sdružuje do neslýchaného kolektivního myšlení, vnímání podstaty zlé a zákeřné. Je tomu ale skutečně tak? Co zlého přivodil nám Katův ostrov krom jednoho sice nepochopitelného zabloučení v hlubokém lese, ptám se? Nenacházím jediný důkaz, který by šlo na vrub ostrova přičíst. A ono zbloudění mohlo být dáno pouze mou vlastní neschopností udržet směr v pro mě nezvyklém terénu a Pelíškovou zjevnou nechutí přiložit ruku k jakémukoli dílu.

Chapadla útočící na loď v souvislosti s Avalisíným viděním? Už na lodi kdosi tvrdil, že šlo o dva samostatné chapadlovce, tedy sice obří, ale přesto tvory, ne však chapadla vyrůstající z ostrova. Tvory třeba ovládané někým, ale ne někým. Znovu jsem si vybavil část proroctví, hovořící o ostrově:

Tajuplný ostrov, skrytý v mlhách. Bledý v podvečerním světle, lovcí. Vyčkává a sbírá síly, by uvítal hosty své. Pes jeho otrokem, kočka nepřítel. Kolem sebe tápe, chapadla vypíná přes okraje ostrova, by hosty své o sobě zpravil. Jest starý, starší než co vyrostlo na jeho hřbetu. Jest lživý, zvířecím způsobem i lidským. Způsobem nízkým v mase, způsobem vynalézavým s jedním. Jest plíživý a zákeřný, jak korálovec ve vůni orchidejí, jak noční štěkot jmen, jak tichá vlna prasklé hráze. Tiše varuje než uchopí tě za hlavu.

Dá se vyložit i takto:

Tajuplný ostrov skrytý v mlhách, to je konstatování. Na ostrově žije někdo, co je věkem starší než cokoli, co tu vyrostlo, co se tu narodilo. Ten někdo se tu ale nutně nemusel zrodit. Prostě sem jednoho dne, ale jistě před stovkami let, připlul, jakkoli se dostal. Je výrazně bledý a je to rozený predátor. Lovce živých. S živými si hraje, dává o sobě vědět s předstihem, a o to více si užívá své hry s obětí. Proti skupině užívá nízkých způsobů (způsob nízký v mase) vedených jedinou snahou - skupinu rozdělit, aby si osamocené jednotlivce mohl vychutnat vynalézavým způsobem (způsob vynalézavý s jedním). Skupinu se snaží rozdělit pomalu a zákeřně falešnými vjemy nepravé skutečnosti, pomocí nočních zvuků. Noční štěkot jmen, to přeci známe, volání jmen Nurnských vycházející z hloubi lesa. Stalo se to Dwanymu, Milovi, možná i Limbusovi v jeho psi řeči. A mohou být další - zvuk valící se vlny z prasklé hráze, kdy druzi se v děsu rozprchnou do všech stran, aby se nezamýšleně stali osamocenými jednotlivci. Na tuto vlnu odkazují i další části Avalisina proroctví a jsem přesvědčen, že kdyby se věty roztrhaly od sebe a znovu seskládaly, vydají jednolitý příběh, který by se mohl, ale také nemusel stát, každopádně je tím Bledým zamýšlen a Avalis daeh Lonviat ve své vizi vidí, jak se nebezpečí vyhnout. Hra Bledého natolik uspokojuje a cítí takovou převahu, že před každým útokem vyšle tichý signál, znamení. Jsou dvě formy bytí na ostrově - buď se podvolit a stát se psolidem, které Bledý toleruje a využívá případně pro kratochvíle v aréně, nebo se mu postavit. Potom takový je nepřítelem a je s ním hrána hra na kočku a myš, v pojetí Bledého tedy hra na predátora a kočku, tedy spíš kotě. Od chvíle, co jsme vystoupili na břehy ostrova, jsme to kotě. Ale zřejmě je tu vždy možnost

podvolit se a stát se psem. Psolidem. Vstoupit do kmene. Nadosmrti.

Pokud tedy přemýšlím o panu Bledém, jeho schopnostech zvedat a ovládat nemrtvé, jeho věku, oproti němuž Bolbuch je pouhým nedonošencem, ba co více, plodem, vezmu-li v potaz, že evidentně ovládá magii, a to ne ledajakou, libuje si v temnotě, nejlí, nespí, a tak dále, potom prostě musím hovořit o upírovi nebo něčem podobně zrůdném, ale co dle mého názoru má podobu lidské bytosti. Jsem přesvědčen, že Al-Harvial tu bytost, toho pana Bledého, osobně znal. Na svět jej nepřivodil, neboť Al-Harvial nebyl starší než cokoli živého na tomto ostrově. Poznal jej nebo přivedl, kdo ví, ale o jeho existenci zřejmě vědělo jen velmi málo vyvolených. Jen Al-Harvial sám a jeho třiatřicet věrných. Ostatním zůstala existence Bledého utajena. Jak jinak by bylo možné, že by se nedochovala jediná zmínka v assuaenských pracích? Bledý musel být příčinou, proč měl Al-Harvial takovou moc nad svými lidmi, zjevně stál i za jeho magickým věděním, musel stát za jeho úspěchem a zřejmě se stal i příčinou jeho smrti. Tedy smrti v chápání konce žití coby člověka z masa a kostí. O tom, že v době, kdy byl dle Al-Harvialových plánů budován labyrint pod jeho palácem, samotný Al-Harvial nechal zbudovat trůn pro dvě osoby, onen dvojtrůn. Jediná další zmínka o dvou panovnících je doložena z podzemních fresek, ale zde je možné, že jde o vyobrazení Al-Harviala z různých dob, tedy ze Zur-Arhenilu a po něm. Zajímavé je, že na ostrově zřejmě plánoval založit říši Al-Arhenil, jak je psáno na pečeti. Ale to není důležité. Důležité je, že Al-Harvial pod vedením Bledého včetně třiatřiceti věrných zemřel, nebo spíše přešel do nové formy bytí. Kdo je ale ten Bledý? Začínám nabývat dojmu, pokud tedy o pohlaví v jeho formě bytí lze vůbec hovořit, že Bledý není on, ale ona. Bledá. A znovu se vrátím k proroctví Avalis daeh Lonviat. Proroctví o tom, že na ostrově naleznou panovačnou ženu, ženu širokého srdce, těžko však říci, zda ženu, po níž toužím. Ale budu-li o to stát, k setkání prý dojde. Mám si ji prý vážit a rozmazlovat ji, k čemuž je prý třeba velké rozvahy. A také - vrátím se chudý. Chudý čím, ptám se? Chudý životem? K setkání s Bledou dojde. Velice brzy. Ta žena je panovačná, vládne ostrovu. Pokud k ní člověk bude milý, tedy podvolí-li se a splní její záměry, stane se psem. Psolidem. Chudým primitivním divochem, který po zbytek života bude bojovat o přežití v divočině, aby byl nakonec odloven pro konečný souboj v aréně k potěše Bledé. Pokud člověk toto odmítne, zůstane kočkou. Tedy loveným. A potom Bledá rozehraje svoji závěrečnou hru. Pro myšlenku, že Bledá je žena, hovoří ještě jedna věc. Dokážu si dost dobře představit, že žena, obzvláště krásná, mohla snadno

obloudit i takového tvrdého muže, jakým bezesporu Al-Harvial byl. Dokážu si představit, že její totožnost držel v utajení a plánoval spočinout na dvojtrůnu po jejím boku. Nedokážu si však při nejlepší vůli představit dva muže, tisknouce se k sobě na jednom, byť honosném, štokretli.

Bledá je tedy upír, o tom jsem přesvědčen. A Katův ostrov se jí brání. Zjednodušeně řečeno: Bledá jsou vize a hlasy, Katův ostrov, to jsou sny. Sny zatím pouze varovaly, a varovaly před Bledou. Sny mám jenom já jediný. Proč?, ptám se. Dle mého názoru proto, že jsem byl varován Avalis daeh Lonviat, jenomže varování nepochopil. Varování, že ostrovu vládne žena. A Bledá to ví. A ostrov, nebo prostě něco vycházející z něj a soupeřící s Bledou, je si toho vědomo. Ale o ostrově jako o entitě, jednající jako celek a prodchnuté kolektivní inteligencí, hovořím už spíše ze setrvačnosti. Věc, která svými výjevy nás vlastně varuje, vede a svým způsobem chrání, je spíš skutečně něco jiného. Ostrov je prostě jenom ostrov. Nic víc. Veškeré sny se mi děly vždy v přítomnosti Brizze. Sdílel jsem s ním i kajutu a tam to vlastně začalo. A co měl tak zvláštního Brizz po celou dobu? Byla to pečeť. Artefakt zajišťující kdysi dávno labyrint, aby cosi uvnitř nemohlo ven; artefakt, po jehož odnesení z ostrova to něco, snad tedy Bledá, už nebylo drženo v podzemí a bylo tomu umožněno ovlivňovat dění na povrchu. Vždyť tehdy, když Brizz stanul na ostrově poprvé, nikdo nehovořil o kmenech psolidů, divných a záhadných jevech, a tak dále. Zlé chruťi začalo s odnesením pečeti. A pečeť, nadaná jakousi ochrannou silou, o níž není snad už sebedešího sporu, stále se snažila skrze vnučnutí na ostrov vrátit. O tom jsem přesvědčen. Nemyslím si, že pečeť má nějakou inteligenci. Je v zásadě tupá. Chce být na svém místě, na místě, pro které byla stvořena. A vysílá vnučnutí do svého bezprostředního okolí, jímž ovlivňuje svůj pohyb směrem k tomu místu. Proto se tenkrát před lety k Brizzovi neustále vracela - skrze vnučnutí svým momentálním držitelům. Proto nutkala Brizze vrátit se na ostrov. Proto působí nutkání skrze snové vize. Jedná se bezesporu o sice jednoúčelový, nicméně velmi mocný artefakt, a je zřejmé, že artefakt je namířen proti Bledě a nikoli pro ni. Možná i vize Avalis daeh Lonviat mohly být dílem způsobeny pečeti, vždyť Brizz, ačkoli se většeb neúčastnil, tehdy v domě oné dámy byl přítomen.

Když jsem u těchto úvah, jsem přesvědčen, že pečeť skrze Avalis daeh Lonviat jednou z většeb varuje, že někdo, snad Brizz nebo Truda, zradí. Ne snad vědomě, ale zradí. To však je skutečně jenom na okraj, abychom měli na paměti i takové drobné náznaky. Pokud jde totiž o součást vnučnutí od pečeti, nezradí nejspíš přímo nás, ale pečeť. A pokud už tímto směrem uvažovat, měl by

být tím potenciálním zrádcem spíš Truda než Brizz. Proč by se potom Brizze pečeť jinak celou dobu držela? Ale to už jsou úplně spekulace, které rozvádět dále bylo by čirým zoufalstvím.

Jsem tedy přesvědčen o Bledé krvesajce a její hře. Zalétnu ještě k holím, těm holím, na něž přišla zdánlivě nesmyslná zmínka ještě v Nurnu. Co to bylo za hole? Ašprusovy? Ah-Ašverovy? Kdo s nimi vlastně přišel? Byl to Al-Rahem koncem deštna. Hovořila o nich jedna z assuaenských knih - knih, o něž se zajímal Brizz. Ah-Ašverovy hole, magické hole z tmavého ebenu s vrypí, hůl světlá a hůl tmná. Hole, které dokáží vstřebávat a uvolňovat energii, a to energii velké síly. Jednu z nich vlastnil Al-Harvial, po druhé pátrali marně Dlubal s Barzajem. Vzpomněl jsem si na tiklívý příběh o holích, příběh, jemuž jsme se tenkrát v hostinci U hrocha smáli jako malí kluci, a na Jochaima Harsima, universitního prorektora, který zmíněné dva pány v roce 1050 najal, aby našli hole. Ty dvě hole měl hledat ve Věži mlčícho střelce v Isleveru. Hole nenašli, jen upíra, a toho zabili. Upíra! A je prokázáno, že upír tam původně měl další nemrtvé. Podotýkám znovu, že alespoň jedna z těch holí patřila Al-Harvialovi! Pokud tam v roce 1050 měly být obě hole, Al-Harvial už alespoň tu svoji jednu nevlastnil, protože byl mrtvý. Předpokládám, že obě hole po Al-Harvialově smrti přišly na pevninu právě z Katova ostrova, a to v držení upíra! Pokud na pevninu dorazil jeden, na ostrově mohl zůstat další. Nesporně paní Bledá, i když pohlaví skutečně není důležité. V roce 1071, o jednadvacet let později, si Jochaim Harsim zmíněné pány na hledání holí najal znovu. Konkrétně celou Tamachelskou družinu. Tedy před sedmi lety. A pozor, ta družina podnikla za holemi katastrofickou výpravu na ostrov nápadně podobný Katovu ostrovu. Zkáza Tamachelských tedy započala právě tady, kde se nalézáme dnes, a je dost možné, že některé z kostí patří právě jim. Možné je, že někteří sklonili hlavy a pro paní Bledou stali se psy, a splnili kmenem s Psolidů. Možná jsou mezi nimi a možná ještě nezapomněli obecnou řeč. Nechápu, jak Brizz přišel na Dlubala s Barzajem, když příběh o holích a příběh o pečeti se nikdy neprolínají, ale je možné, že vysvětlením může být prostá náhoda. Může jít také o vliv pečeti nebo něco, co nám uniklo, či čeho jsme se vůbec nedotkli. Jedno je ale jisté - hole souvisejí jak s Barzajem a Dlubalem, tak s Al-Harvialem a upírem. Hole souvisejí s upírem a nemrtvými. Dlubal a Barzaj souvisejí s Brizzem a Trudou. S Brizzem souvisí pečeť, s pečeti Al-Harvial a nějaké zlo. Zlo je upír. Paní Bledá. A pozor ještě na jednu věc - jedna z holí bezesporu souvisí s Nurnskou družinou, její výpravou do Isleveru z roku 1050 a Shenarionem Rohylenem. Upírem, bezesporu později zabitým u

Věže mlčího střelce. To je věc, která zase do celé motanice zaplétá Nurnské. Bohové! Nejde ono nakonec o tu druhou, tu ztracenou hůl? Už o tom nebudu přemýšlet, nebo se namouduši zblázním. Jedno je jisté. Jsme na konci a vlevo čeká smrt. Vyzývám k naprosté ostražitosti a semknutosti! Mám pocit, že bychom Jakoubkovi měli useknout hlavu. Jinak přijde paní Bledá, zvedne ho na nohy a bude o jednoho nemrtvého víc.

Proctví Avalis daeh Lonviat dle mého názoru není vhodné brát úplně na lehkou váhu, ale ani jej brát doslova. Je to pořád jenom proroctví dílem vyčtené z karet a dílem dané vizemi. Přesto je třeba brát jej v potaz. Z tohoto pohledu bych věštbu rozdělil na dvě části, které odděluje zejména aplikovaný postup. První část byla dána čtením z karet, byla pronášena obecnou řečí, tedy přímo. Tato část je méně vícesmyslná, tedy konkrétnější, a vliv jiných sil zde nelze předpokládat. Bohůmžel si myslím, že tyto věštby se nedochovaly všechny. Druhá část věštby byla vizí, kdy Avalis se nacházela ve stavu hlubokého transu, věštba byla pronášena ve staroelfštině a překládána třetí osobou. Tato část věštby byla sice dochována kompletní, nicméně obsah, tedy jeho význam, mohl pozměnit překlad, nepochopení smyslu sdělení, chudost překladového jazyka. Navíc tuto část věštby, respektive vize, mohla ovlivnit sama pečť, respektive její přítomnost.

První část věštby hovoří o osobě ženského pohlaví, jež výslovně a přímo souvisí s Katovým ostrovem, ženě všepojímajícího srdce, panovačné, zákeřné, vládnoucí. Je zde citit silně vyjádřeně varování před tou ženou, varování, že obstát před ní lze jenom skrze ústup, rozvahu. Už zde je zmíněno, že záměrem ženy je vydělit jednotlivce a jednotlivce ovládnout. Jsem si jistý, že se jedná o osobu, kterou nazývám paní Bledou.

Druhá část věštby je podstatně zastřenější, nejednoznačná, plná náznaků, jazykových hříček. Vztahuje se ale taktéž ke Katovu ostrovu, to je nesporné. V zásadě se skládá z několika základních pasáží, celků. Jsou v ní pasáže popisující Bledou a varující před ní, dále pasáže popisující událost či znamení, jež událost přímo předchází, a varování jak se zachovat, a pasáže nezařaditelné či opisné.

Pasáže týkající se Bledé jdou ruku v ruce s kontextem první části věštby a doplňují ji. Ta žena ovládá nemrtvé přímo, a některé jiné tvory nepřímo vnuknutím. Bledá je panovnice ve smyslu území, jež ovládá, a ve smyslu chování k okolí. Je zde náznak, že obecně myslící bytosti přetváří do dvou rolí - role vyšší, tedy nemrtvého přísluhovače, jehož ve svém vidění světa vlastně obdarovává dlouhověkostí a

vyšší formou bytí, a role nižší, podřadné, tedy degradace na roveň ubožáka přežívajícího v divočině, objekt moci a her. Je zde citelná žádost po hostech, touha po dalších přívábencích do sféry jejího vlivu, tedy na Katův ostrov, s nimiž by mohla rozehrát svoji hru, v jejímž závěru bude rozhodnuto, do které kategorie poddaných ten či onen bude zařazen. Je zde cítit, že Bledá mezi těmi nešťastníky po dlouhá léta hledá Al-Harviaľova náhradníka, a náhradníky všech, co přišli po něm. I Al-Harviaľ už mohl být náhradníkem někoho před ním. Tu osobu Bledá mezi námi může, ale spíše nemusí najít, jako ji nenašla mezi přívábenci nesčetněkrát dříve. Za jednoho z náhradníků považují Shenariona Rohyľena. Tyto pasáže zároveň varují před způsoby nečisté hry Bledé a radí volit naprostou neústupnost, nedůvěru, pevný postoj. Nedůvěru v její slova, přání, tužby, úkoly, jelikož jsou míněny jako úškok, lest, zrada a především... hra. Věřit lze dle věštby pouze jedinému, a to řeči těla. Vyjit vstříc nárokům Bledé je v jejích očích výrazem slabosti a nevhodnosti, takový jedinec je zrazen a odsouzen dle míry slabosti, tedy zařazen do jedné z kategorií jejich poddaných. Výjimečná osobnost může v jejích očích uspět a stát se vyvoleným, ale jedná se o vítězství, které je vlastně nejhorším a definitivním odsouzením. Takový už jistě nebude kým býval. Bledá hraje svou hru a je si jistá svou převahou. Proto neváhá v náznacích varovat před každým dalším krokem, avšak tato varování budou zřejmě velmi nejasná, neuchopitelná a nejednoznačná, směřující k tomu, aby její pobavení ze hry bylo větší.

Pasáže týkající se události popisují událost samu a ji předcházející znamení. Tato událost zřejmě nastane a bude opět součástí hry nebo něčeho, co bude následovat po jejím završení. Znamení bude vyjevono, jak věštba hovoří jednotně na dvou místech, v noci v ležení poblíž řeky, kdy cosi žhavého padajícího z nebe rozčísne strom. Z náznaků po probrání všeho se mi zdá, že věštba popisuje noční explozi sopečného původu, kdy sopouch vychrlí žhavé kamení a vyroní lávu v řekách rozžhavené horniny. Věštba nabádá, že je třeba okamžitě prchat od zdroje, tedy od sopouchu a nehledat záchranu jinde, než skokem do řeky, v jejíž chladné vodě je možné chránit se před žárem, a korytem řeky, tedy vodou, prchat pryč. Věštba také nabádá, že je třeba mít na paměti, že s plnou bagáží hrozí ve vodách utonutí. Veškeré jiné alternativy a postupy vedou k jedinému, a tedy ke smrti.

Pasáže nezařaditelné či opisné hovoří v duchu předchozího. Hovoří například o tom, že ne vše, co se nějak jeví, je právě takové, ale v pravém opaku. Zajímavá pasáž, spadající do této kategorie, je vlastně asi nejzajímavější částí vůbec. Je to výjev

předstřený Al-Rahemovi o tom, že dnem i nocí kráčí k němu cosi, co je cenné, nejcennější na světě. Výjev končí větou, že se jedná o dar, ale i prokletí. Mám dojem, že se zde hovoří o vědění. Vědění hlubokém a temném, jež pokud je čerpáno, stává se všeprostopupujícím, ale odsuzujícím zároveň. Každým dnem člověk nabývá vědomostí, umu, vědění. Vědění souvisí s vědomím, uvědoměním si sebe sama. Hluboké vědění je jen pro zkušené s ním nakládat, jinak může přivést do záhuby. Z toho důvodu hluboké vědění může dlouho držmat nikým nepoužito. Může být skryto v dřevě či v kamení, tedy svěřeno papíru či pergamentu, nebo vytesáno. Zapomínat v tomto smyslu je vzácné ale také dobré, zapomenout vše ale je ku škodě a ku posměchu. Vzpomenout si na své narození není možné. Vědění je dar, ale i prokletí. Bohům žel tuto část lze stejně tak dobře vykládat i jako mládnutí. Je natolik spekulativní, že jsem ji musel zařadit mezi pasáže nezařaditelné.

VILIBALD CHROUST

*Vilibald Chroust
kapánek ztloust
prostě přibral na těle...
A to je celé, přátelé*

Vilibald Chroust to byl, kdo vyřkl to jméno. Ruwena! Ruwena Moranes, označovaná v historických pramenech někdy jako Rowena či snad Rovalia. Elfka, která prý pomoci Smarfaliových kamenů a nápoje z tajných ingrediencí dokázala zvítězit nad stářím a smrtí. Vilibald Chroust je hlava otevřená a jeho zvolání zapadlo do mozaiky dohadů jako základní díl kuty na míru. Musí to tak být! Naším protivníkem a původcem všeho je Ruwena Moranes. Otázkou ovšem zůstává, zda vědět oproti nevědět mění nějak významně naši situaci.

Nurnská kumpanie se obrátila na pochod za Ruwenou Moranes, za setkáním s tou, jež Nurnské zavlekla do své hry a setkání s níž zdálo se být neodvratitelné. V aréně ztuhlému tělu družinového kata, po němž věren původnímu prohlášení pojmenoval jsem ostrov, pan Chroust uťal hlavu. Vilibald si k aktu dekapitace vyžádal výslovný vůdcův příkaz, potom si nebožtíka porychtoval přes štít a sekl. Napotřetí se mu dílo podařilo, ale Jakoubkova hlava byla značně poškozena. Vilibald Chroust prostě není kat. Stejně jako mnozí z nás ostatních. Katovské femeslo jako každé jiné vyžaduje grif, zručnost a zkušenost. Nebohá zdeformovaná hlava Jakuba Pozlátky klouzala na poslední cestu skluzavkou do labyrintu Ruweniných šelem, než ji zcela pohltila tma.

V trůnním sále, který prohledán byl pečlivěji než napoprvé, objeven v místě zvýšeného

stropu ještě jeden disk, tedy kovový kotouč z plechu. Tentokrát stříbrný s vlysem ženské tváře. Dost dobře tváře Ruweny Moranes. Nejasná tvář Ruweny s uzoučkými ústy, za hlavou nůž se zvlíněnou čepelí.

Objeveny ještě jedny dveře, mimo ty pečetené pergamentem. Bolbuch dveře otevřel, Otakáro přelouskal ochranný svitek, družina v bojové formaci. Zjištěn výskyt nemrtvých, tedy kostivců a minimálně jedné mumie. Střelba v chodbě, výbuch Otakárovy bomby, postupný ústup. Al-Rahem zajistil zabouchlé dveře tak, aby si s nimi nemrtví snad nedokázali poradit. Veřeje zajištěny ještě nahromaděnými lavicemi. K ústupu zavelel jsem na silici hlas mužstva, že nemá smyslu vysílovat se na pouhých pohůncích, když značných sil bude třeba před Ruwenou Moranes. Uznal jsem, že nárok Nurnských je oprávněný a nutný.

Otevřeny pergamenové dveře, voskové pečete praskly. Za nimi chodba a místnost se dvěma východy přesně dle snu. Znatelně vlhčí vzduch. Levou chodbu dle snového varování necháváme být a pravou chodbou dostáváme se do místnosti stejného půdorysu a taktéž se dvěma východy. Tak daleko jsem už ve snu nedošel. Al-Rahem se přihlásil k průzkumu chodeb. V jedné z nich objevil propadlo a strhl jej tyčí. Propadlo skrývá hlubokou díru s kovovými čepeli po stranách. Čepel jsou velmi ostré a míří špicemi šikmo dolů. Na dně propadliště ční špičatý kamenný bodec. Nechtěl bych do takové hnusné díry spadnout.

Pravou chodbou dosáhli jsme další shodné místnosti opět se dvěma chodbami, tentokrát ale Al-Rahem objevil propadla v obou chodbách. Díry v délce tří sáhů nelze bezpečně překlenout nakladenými lavicemi, přesto vysláno několik mužů pro lavice z trůnního sálu. Během neúspěšného kladení lavic trpaslík Bolbuch, věkovitý a velmi moudrý stařík objevil třetí chodbu vedoucí středem a kryptou tajným vstupem. Byl jsem na Dědku pyšný, stejně jako na Vilibalda Chrousta a Al-Rahema ovšem.

Čtvrt na jedenáct. Kráčíme dlouhou svazující se chodbou, kráčíme jistě dobré půl míle vlhkým podzemím. Chodba se poněkud stáčí. Předvoj hlásí větší prostor před čelem družiny.

Jedenáct hodin. Krátký průzkum Zlatého havrana v tenkém přísvitě světla z chodby přinesl zjištění, že místnost je lemována šesti výklenky, po třech na každé straně, v nichž stojí sochy v mírně nadživotní velikosti. Sochy válečníků a jedna socha jakéhosi kněze s holí. Dva samostatné výklenky jsou i nad vstupem, v každém z nich stojí nehybná

kamenná gorgona. Na konci dlouhé místnosti zavřené dveře s voskovou pečeti.

Rozhodli jsme se, že opatrnosti není nazbyt a pokusíme se sochy vyvrátit z podstavců užitím lan. Milo Pelíšek pravil, že se postará o osvětlení, ale příprava si vyžádá přibližně čtvrt hodiny. Dal jsem mu tedy požadovaný čas, aby se ten nešťastný hobit mohl konečně v dobrém světle projevit. Vilibald Chroust jej poplácal po rameni a pravil: “Buď hrd a buď tvrd”, Milo Pelíšek si dřepł na zem se zapálenou pochodní a počal mumlat. Došlo mi, že uvede v praxi teorii načerpanou z Horáčkova učiliště. Transfer břemene užitím koncentrace myslí. Poněkud zdlouhavé a v dané situaci i poněkud komediantské. Rychlejší by bylo zapálit a hodit, ale příliš jsem svůj názor neventiloval, aby se Pelíšek necítil dotčen. Přesto si neodpustim názor, že tento způsob presentace nabytých znalostí přijde mi oborově jaksi nepřiměřený až nedůstojný. To je ale spor, který můžu řešit s Pelíškem coby řemeslníkem takřkajíc od fochu někde u piva, nikoli však před ostatními, kterým je po aplikaci Horákových pouček a thesí putna. Pochodeň se zvedla a propůla vzduchem do středu místnosti. Al-Rahem, neviditelný, provedl bližší ohledání situace v podivné siní. Následně podal návrh na způsob vypořádání se se sochami zde z chodby a vyžádal si lana a provazy.

Vytahování soch z výklenků vyžádalo si více soustředěného úsilí, než se zdálo zprvu. Al-Rahem sochy musel hákovat a pomáhat tlačit, čímž se poměrně velmi vydával všanc případným potížím, o nichž nebylo pochyb, že nastanou. Zbytek Nurnských v chodbě zastal práci tažných olvornských volů. A takto se stalo, že v půl jedné po náročném výkonu se ocitlo všech šest lidských soch na zemi. Pokus o likvidaci gorgon byl neúspěšný - tyto sochy byly příliš velké na podsaditých podstavcích. Nurnští sročení do bojové formace. Průvod velice obezřetně prošel k protilehlým dveřím.

Otevřeny dveře, pečeť praskla. Za zády se ozval zvuk třštěního skla, sykot vypařovaného plynu, dým palící v očích. Zavelel jsem postupovat rychle vpřed, následovaly nesouhlasné výkřiky ze zadku družiny. Potom nastala tlačení. Vpadl jsem do neznámé chodby za dveřmi jako čtvrtý v pořadí hned za Otakárem Vestou. Z výkřiků jsem pochopil, že Briz a Truda porušili formaci a počali prchat zpátky. A poté jsem seznal, že s sebou strhli i Al-Rahema. Bolbuch zpředu křičel, že si žádá zřetelných a jasných příkazů a já vykřikoval, že příkazy byly vydány. Pochopil jsem, že válečníci vpředu s rozkazy nesouhlasí a požadují, aby se družina stáhla zpátky přes celou místnost do předešlé chodby. Ale místnost za námi ozářilo podivné světlo, světlo které jsme již

spatřili tenkrát ve sloupovém dómu, a někdo křičel, že sochy ožívají. Zavelel jsem, aby torzo zadní linie zabouchlo dveře. Zatímco Chroust a nevim kdo ještě, tuším že šlo o trojici, rval dveře a křičel, že sochy vstávají a hrou se vpřed, soustředil jsem se na to, co může být před námi a velel k prostupu do komnaty vpředu. Měl jsem v zámyslu postavit u vstupu do chodby čtveřici, která bude hrdlo bránit a ničít prostupující sochy, jež budou v početní nevýhodě stísněného prostoru, což Dwany s Bolbuchem chápali jako čirou hovadinu a setrvali dál na pozicích. Musel jsem se procat skrze ně dovnitř, zaujal jsem místo u zdi vlevo a zkoumal prostor svým šestým smyslem. Potom se zezadu ozval výkřik Al-Rahemův následovaný bouchnutím dveří. Pochopil jsem, že Assuaneec v poslední chvíli přeběhl komnatou skrze všechny ty sochy a vskočil do chodby. Truda a Brizz byli ztraceni.

Sál byl prostorný a plný sloupů, skrytých ve tmě. Uprostřed jsem vnímal jakési pagodovitě schodiště a byl si vědom, že po něm cosi tiše sestupuje, snad několik postav. Zahájil jsem palbu, Nurnští zatím netušili a postupně se přetlačovali u vstupu. Vníмали záři zlata lesknoucí se na hranici dosvitu plamene z Pelíškovy lampy. Dwany Růžicka zmizel uvnitř chodby, z výkřiků Vilibalda Chrousta totiž bylo zřejmé, že dveře neudrží. Sochy se o veřeje vehementně přetahovaly, uvnitř zřejmě hořel střet s Brizzem a Trudou. Bolbuch blokoval chodbu a čekal, až sochy jako lavina přejdou přes Růžicku a Chrousta. A do světa v místnosti zatím začali vybihat kostlivci, někteří ale počali vstávat z podlahy zřejmě oživovaní silou mumii, držících se na šeravém okraji dosvitu.

Zbytek boje věnoval jsem se nebezpečí bezprostřednímu, tedy kostlivcům oživajícím vlevo ode mne, a do boje zapojil i Rút. Síla kostlivých nepřátel jevila se být o poznání větší, než tomu bylo dříve. Situaci jinde sledoval jsem jenom útržkovitě. Pochopil jsem, že Chroust s Dwany dveře neuhájili a museli se stáhnout směrem k Bolbuchovi, a do chodby postupně vhrčely dvě sochy. Zbytek Nurnských v náhodných hloučcích řešil situaci uvnitř komnaty pokladů. Nakonec však stála šleštěna při Nurnských a nápor nečistých sil byl prolomen. Taktéž dvě sochy rozbity byly napadit a vůle mužstva volala po hledání Trudy s Brizzem. Volání nebylo možné nevyšlyšet, ačkoli ti dva byli mi úplně ukradení. Narychlo přestavena formace a návrat. Střet s gorgonami, který vůbec nebyl hezký, ačkoli jsem jej očekával. Jedna z nich mě málem poslala do temnoty za Jakoubkem. Přesto probili jsme se skrz a našli zkrvaveného Trudu mezi uměleckým šterkem ze soch. Ten muž měl krví podlitě oči a evidentně slintal. Bolbuch odušil, že musel propadnout

bojovému šilenství, což jediné vysvětlovalo, že nezměnou sílu oživlých soch přelil. A přelil i Brizz, ležel pod Trudovým nohama v bezvědomí a velmi zle pomlácený. Bylo jasné patrně, že přelil Trudovou zsluhou. Dosud jsem netušil, jak je ten Truda silný, a vůbec potom nechápu Brizze, že Trudovy schopnosti nedával vehementněji ve známost. Zalátali jsme nejhorší rány. Tedy vlastně já jsem lálal. Milo Pelíšek tradičně pravil, že neléčí. O zbytek, ale velký, se postaraly poslední lektvary. Dál už není kde brát. Vesta mi řekl, že válečníci jsou nespokojení, protože jsem prý vydal z pohledu strategického špatné rozkazy. A také mi řekl, že má s nimi shodný názor, ačkoli z hlediska loajality zůstává za mnou. Nejsem válečník a nejsem stratég. Každopádně nejsem neomylný. Je možné, že by mi chlapí vysvětlili, jaké řešení by bylo lepší,jistější. K postupu vpřed mě vedly jisté důvody, souhrn v dané chvíli známých faktů a předtuch, o nichž jsem byl zase přesvědčen já. Chlapí jsem postavil ve formaci tak, aby byl silný předek a silný zadek. A to jsem ani netušil, že Truda je bijec jaký je. Kdyby bylo po mém a zadek se neoslabil svým rozpadem proti mé vůli, a kdyby válečníci vpředu neřešili, co se děje vzadu, mohlo to všechno vypadat jinak. Vestovy loajality si vážím, ale když o tom tak přemýšlím, vážím si spíše něčeho jiného. Vážím si toho, že ctí rozkaz vůdce, i když mu připadá špatný, protože ctít špatný rozkaz je lepší, než protloukat se neřádem. A ještě víc si vážím, že se nebojí říci v čem byl špatný a jaký by byl v dané situaci správnější postup.

ROK CHROUSTA

*Začal se psát rok Chrousta
přijela hobitů spousta
Počal se psát rok druhý
přivedli družky a druhy
A když se přehoup rok třetí
hobiti povili děti*

Před námi se rozprostírá místnost s osmerem sloupů, vždy čtyři a čtyři v sousředných čtvercích. Uprostřed pagodovitě stupně zdvihaající se ke katafalku. Tam bezpochyby leží Al-Harvial. Pod katafalkem leží hromady zlata. Místnost je taková jakoby nedodělaná. Jakoby její výstavba byla předčasně ukončena, což je zřetelně především z tesaných reliéfů. Asi taky byla poškozena nějakým zemětřasem. Ve stropě jsou jasné viditelné pukliny, kterými visí dolů kofeny. Kořeny stromů. Musíme se nalézat nehluboko pod zemí. Ruwena nikde. Je to divné. Předtím, než se budeme věnovat kořisti a Al-Harvialovu katafalku, musíme se dospat, doléčit. Mám divné tušení, velmi zlé tušení. Nurnští leží polehání na batozích a odpočívají. Já s Al-Rahemem bdíme na straži. Pobledlý Brizz namazal zraněné tou svojí záračnou masťou. Je půl druhé odpoledne, den

konečného setkání. Setkání s Ruwenou Moranes.

Někdo tedy odpočíval, někdo se začal věnovat třídění ceností, ale nemělo to příliš řád. Třídění získalo řád, když Bolbuch zvolal, že takhle se cenosti netřídí, o čemž tedy něco ví, načež prohlásil, že třídění je třeba dát řád. Pořádek totiž musí být, pravil Dědek a ujal se dohledu nad tříděním, přičemž počal na kus pergamentu smoliti soupis. Vilibald Chroust se jal obcházet místnost v naději, že objeví nějaké tajné dveře. Nenašel však nic. Od okamžiku, kdy Bolbuch převzal dohled nad tříděním a hlasitě komandoval třídiče, nebylo již možné v poklidu odpočívat, a k třídicím pracem se přidali i ti, co dosud odpočívali. Včetně mě tedy.

Soupiska se utěšitelně plnila položkami. Namátkou zmíním peníze ražby novější, ale i starší, a to ražby staroassuaenské s Al-Harvialovým profilem. Nalezeno drahocenné pouzdro na dvě hole, pouzdro sice prázdné, ale nebylo žádných pochyb, že zde kdysi odpočívaly ony tajemné Ah-Ašverovy ebenové hole s bohatým řezbením, co o nich pořád slyšíme, ale netušíme, k čemu jsou. No a samozřejmě spousta zlata. Objeven i dvoukolák, kdysi bohatě zdobený malbami, teď již dosti omšelý a nepoužitelný. Zajímavé však je to, že dvoukolák musel být smontován zde, uvnitř labyrintu, poněvadž skrze prostupy by takto vcelku neprojel. Obrovský kus zlata představoval zlatý kýl k lodi, obrovský a těžký odlitek, který sotva pobereme, i kdybychom jej rozežali pilou. A potom maska ženy, že by maska Ruwenina? Těžko říci. A jadeitové a nefritové sošky kněží a bojovníků, celá armáda posmrtných figur, jež zřejmě měly doprovázet Al-Harviala na poslední nikdy nekončící cestě temnotou. Bylo toho prostě hodně a větší část kořisti Nurnští jakž takž napytlovali, ale je jasné, že se kumpanie potáhne jako stádo soumarů.

V sedm hodin večer trpaslík Bolbuch udělal tečku za soupiskou a prohlásil třídicí práce za ukončené. Potom se rozhořela krátká hádka mezi kumpanií a brizzotrudovským párem ohledně dělení, jelikož dělení půl na půl vzhledem k početnosti obou podskupin přišlo některým skutečně podivné a nevhodné, ale nakonec hádka skončila konstatováním, že dohoda je pořád dohoda a jako taková platí, a že tedy půl na půl. Myslím si ale, že otázka dělení na přetřes ještě přijde.

V půl osmé večer Nurnští otevřeli katafalk. Totiž abych vysvětlil - schodovitě stupně byly v jedné straně opatřeny dvířky, avšak pokračovaly dál, vzhůru, téměř ke stropu, kde stála kamenná zřejmě pohřební schrána Al-Harvialova. A my ponejprv otevřeli ta dvířka. Dvířka odhalila

vnitřní temnotu a velmi úzké strmě se svažující schodiště kamsi do hlubin země. Do tváří nás udeřil mrazivý vzduch, vzduch ostrý jako šavle námořníka. Ten prostor smrděl chladnou smrtí a Nurnské přešlo rozjaření z trřidících a balících prací. Minuli jsme tedy tento ošklivý chřtán smrti a pomalu vystoupali k sarkofágu. Zoltar Zemikosa se vklínil mezi strop a viko a s vypětím sil kamennou desku odsunul. S víkem se odkátel dolů. Korman Zlotě propadl nebývalé iniciativě a vyslal havrana prohlédnout vnitřek pohřební komory. Zlí jazykové, ačkoli nevím kteří, protože se mi z toho divného vzduchu začala motat hlava, odušili, že to havran sám přišel s tím spásným nápadem a iniciativou, a Zlotěmu maximálně svůj postup dal na vědomí. Myslím si, že je to docela dobře možné, ba pravděpodobné. Skrze Zlotěho ústa havran pravil, že uvnitř krypty leží koruna, hůl, šavle, ale žádné tělo.

Zemikosa se znovu vysápal nahoru a vlezl tam. Po chvíli se vysoukal ven s náručí předmětů, které vysypal na stupně. Byly to bezesporu předměty z Al-Harvalovy pozůstalosti. Tedy obouřučná šavle, zlatá šupinová zbroj, železobronzová helma a železná koruna posázená hematitem. A ovšem - hůl. Ebenová hůl s bohatým řezbením, asi sto dvacet coulů dlouhá. Nebylo sporu o tom, že před očima máme jednu z Ah-Ašverových hólí. A potom Zemikosa řekl, že Al-Harvalova mrtvola tam v sarkofágu leží, tedy to, co z ní za ta léta zbylo. Rozpadla se na černý prach. Úplně.

Nastala otázka, zda se vydat na cestu do hlubin, a padlo i rozpačité rozhodnutí, že ano. Bylo třeba najít dobrovolníka. Hrdinu. Toho, který půjde první. Přihlásil se Vilibald Chroust, hrdina z bitvy u Záluk z roku 1063. Trpaslíka Bolbucha tento výron heroismu vyprovokoval a přehlásil se za něj. Bylo tedy rozhodnuto, že hrdinou bude Bolbuch, a vyrazilo se dolů. Některé těžké a rozměrné bagáže bylo třeba odložit a ponechat napospas bez dozoru. Bolbuch vstoupil na schodiště a zmizel ve tmě. Za chvíli se ozvala rána, řinčení, další rána a děsivé klení, z čehož vyšlo najevo, že schodiště je velmi kluzké a je tam strašná zima. Vzpomněl jsem si na své vrklavé nohy, na svou zádnou nemoc, a bylo mi jasné, že pokud si nezlámu vaz, alespoň se krutě potluču a budu zase pro smích. Temnota pohltila Zemikosu a onedlouho se ozval jeho hlas, že Bolbuch se rozplácl na nějakém odpočívadle, ale jinak je v pořádku, a že schody pokračují dolů. Pak se dolů zřítíl Růžička, do toho výkřik Zemikosův, že se ujímá velení, a my zbylí postupně slézáme schody po zadnicích, tedy jak kdo, ale já určitě. A potom Zemikosův řev, že se něco děje, že tam někdo je, ale není vidět, a naléhavý křik Otakárův, ať všichni mažeme zpátky, rychle pryč.

Před dvířky, když byla kumpanie pohromadě, někdo řekl, že to cosi neviděné tam dole, ta zlá síla, ničí magické bezmegy, a že je to celé ošajstlich. Motala se mi hlava a když Al-Rahem řekl, že tam dolů nepůjde, rozhodl jsem se zůstat tady taky, i když mi bylo jasné, že tím jsem se vydal všanc a nebudu zván hrdinou, jako hrdina od Záluk nebo Bolbuch nebo jiní ti všichni včetně Pelíšek Mila, co měl zase v ksichtě ten svůj škleb, ale bez mrknutí oka táhl s většinou. A tak jsem zůstal sám s Rahemem a Rút, obklopený pytlí zlata, které bychom rozhodně nedokázali odnést, kdyby se ti ostatní nevrátili.

Ale vrátili se. Zaražení, rozpačení. Trvalo to poměrně dlouho. Potom se víceméně rozpovíдали, ale mnoho jsem nepochopil, jejich útržkovité zprávy byly zmatené a velmi těžko pochopitelné, něco se tam dole stalo, ale nedokázali to přemoci, tedy ne úplně. Především sestoupili až dolů a vstoupili do střetu s něčím krajně podivným, přičemž prý Pelíšek někoho z našich málem zastřelil, myslím že Růžičku, ale asi ne úplně, protože kdyby ho střelil, byl by teď už dozajista mrtvý, a Korman Zlotě byl sražený do bezvědomí, takže taky málem umřel, ale s čím to bojovali, to vážně nevím. Každopádně s něčím divným, co nebylo z masa a kostí, a nějak to souviselo s Ruwenou. A potom našli nějaký vibrující kámen, či co, něco, co na jejich přítomnost, nebo snad modlitby, co já vim, reagovalo a rozvíbrovalo se a vpustilo je to někam. Tam někam vstupovali postupně, vlastně tedy vstoupili dva, tedy Bolbuch a Otakáro Vesta. A Otakáro Vesta byl rozechvělý a říkal, že vstoupil do nějakého vidění a to vidění jej málem zabilo. Ve vidění snad volil nějakou ze čtyř cest a zvolil si cestu Vzduchu, a potom utíkal po nějaké skalní římsě a proti němu se z nebes valily podivné věci a on stoupal a krvácel a bil se. A nakonec zabil nějakého posledního ptáka a když vystoupal nahoru, nějaký hlas mu řekl: Zbabele! Otakáro byl úplně zsinálý a zadýchaný a zmatený z těch věcí. Bolbuch se tvářil znatelně vyrovnaněji, ale bylo jasné, že to, co tam viděl a zažil, nebylo nic hezkého. A potom se druzi rozhodli vrátit sem nahoru a poradit se, co dál. Pochopil jsem, že hledají dva dobrovolníky na zbylé dvě cesty, ta Bolbuchova prý byla cestou Kamene, a na místa dobrovolníků se nepřihlásili horlivě hlásil Dwany Růžička a o něco horlivěji Zoltar Zemikosa. Musím si nechat ty věci ještě jednou vyložit, ale začínám mít nutkavý pocit, že dobrovolníkem bych měl být já. Že to tak chce Ruvena, ta divná žena, co mi šeptala ty sny. Navádí mě na to ono zvolání: Zbabele, přestože Otakáro vlastně z logiky věci uspěl.

ZÁHADNÁ RUWENO...

Záhadná Ruweno, Ruweno z Moranes

jsi blízka člověku, nebo jen čirý běs?

Jak asi vypadáš, hlavou mi víří...

Máš křídla netopýří?

Pár? Či snad čtyři?

Pak třeba popředí - myslím tím prsy...

Kolik jich ukrýváš? Dva? Nebo trsy?

Prýstící mlékem, hnísem či krví?

Ach! Já tvůj mileneček! Poslední? Prvý...!?

Bezhlavý před aktem... bez hlavy po něm...

(tak to je, když člověk hraje se s ohněm)

NEZVANÝ HOST

Hubená? Spíš kost a kůže

vedle ní ostatky muže

stejně jak ona - kůže a kost...

Potom jen já, coby nezvaný host

Nebo snad zvany? Že by? Ale

proč vraští retý okoralé...

Snad lačná, až se naše kosti

pomilují na věčnosti

A co ten chciplý, ten tam dole?

Mlhavě známý, mám ten dojem

takový vetřák, omšelý kmet...

Vždyť to jsem já...! Za pár tuctů let!!!

Zoltar Zemikosa si náhle vzpomněl, že v sarkofágu ležel ještě nějaký zlatý řetěz, ale v tom spěchu a euforii ho zapomněl odnést. Tak pro něj skočil. Byl to masivní řetěz s takovými zlatými dráty, které nejspíš kdysi držely cosi velkého. A byl to znovu bystrý theurg, proplešatělý barvířův syn, syn paní Krteny, kterého napadlo, že v těch drátech se kdysi skvěla pečeť. Ta pečeť z brány, co ji nese Al-Rahem. Takže tu pečeť nosival za života Al-Harval na krku a po jeho smrti jí byla opatřena brána, chránící labyrint jeho posledního spočinutí. Potom mi ale vůbec nedochází, k jakému účelu vlastně sloužila. Vlastně - nedochází mi tady už nic. Začínám být poměrně rezignovaný.

Rozděleny hlídky a nařízen povinný spánek. Spánek hojivý, noc klidná bez výjimečných příhod. Poklidné završení velmi dlouhého a úmorného dne.

22. poradostiny 1078

V pět hodin budíček, půl hodiny po šesté kumpanie připravena k dalšímu postupu. Definitivně jsem se rozhodl, že skrze ten prokletý kámen nepolezu. Ale byl tu Zoltar, který se nabídl, že tam vlez, a vypadal, že se dokonce nevyslovně těší. Je to věru příjemný chlapík, poslední dobou. Zoltar si ale vymínil, abych s ním šel dolů, kdyby něco. Což jsem tedy nemohl odmítnout, ale vysvlékl jsem se z brnění, abych o něj nepřišel, a vůbec - vydal jsem se ze všech

věcí. Jen ten Kierkesvaard, který je stejně poničený, jsem si vzal. A tak jsem o chvíli později sestupoval za dychtivým Zemikosou, oděný jen do starého beraního kabátu a elfských bot s lidovými motivy, s lucernou v levé ruce a Horáčkovou insignií v pravé. A za mnou tiše capkala Rút, a za ní Al-Rahem, který dobrovolně posílil naše řady. A dobře že tak.

Prošli jsme kolem odpočívadla a dál dolů a kupodivu se nikdo nezřítíl, hlavně tedy já. Vzduch byl ostrý jako břitva, pára stoupala od úst a potom tam dole v jakési rozšířené skalní puklině jsem jej poprvé na vlastní oči spatřil. Ten kámen, o němž všichni včera tak horečně mluvili, černý obsidiánový balvan obrovských rozměrů třicí z písčité podlahy. Písek na podlaze byl nezvykle černý, stejně jako materiál tvořící puklinu, takový černý pískovec jsem ještě nikdy neviděl. Kolem kamene bylo položeno dláždění, v dlažbě vyryté ornamenty a nápisy ve staré assuaenštině. Rahem mumlal slova: Neneh haakru hegeb dubra..., ale vůbec jsem netušil, co to čte, a on zjevně také ne, pročež na závěr pravil, že rozumí jenom dvěma jménům, a to Al-Harval a Šenefer. Kdo by mohl být Šenefer, to netuším, ale mohlo by jít o assuaenské jméno Ruweny z Moranes, té děvky, co si pro ni jdeme. V obsidiánovém kameni byl jakýsi klekací práh, Zemikosa nám je ukázal, tady je prý třeba pokleknout a modlit se, tedy vejít s kamenem ve styk, jak to už předtím provedl Vesta s Bolbuchem. A rozpráhnout ruce a čelem opřít se. Ta místa byla v kameni zřetelně viditelná, jak byla ohlazená zřejmě zástupy jiných. Všiml jsem si, že ve stěnách pukliny jsou zasazeny železné kruhy, zřejmě na přivazování obětí, a kolem leželi rozbití kostlivci z předešlého boje Nurnských, jehož jsem se kvůli své indispozici neúčastnil. Kostí těch tvorů vypadaly tvrdě, byly černé, jakoby za ty roky zkameněly. Snad proto střet s nimi byl tak krvavý. Ale teď už se nehýbali, a to bylo dobře.

Jenomže záhy přišel útok. Útok odkud, mrazivý a vyčerpávající. Pořád jsem řval, že si jdeme pro Ruvenu a v žádném případě neodejdeme, poněvadž vědom si věšty chtěl jsem vypadat navýsost paličatý, ale tu věc to vůbec nevyvedlo z míry. Musel to být nějaký druh neviděného bez jakékoli inteligence, poněvadž jeho útoky jevíly se naprosto nahodilě, ale my jsme zase neměli vhodné zbraně, tedy konkrétně Al-Rahem, a ty ostatní byly poškozené. Začali jsme tedy ustupovat ke schodišti a stále se bili s víceméně slabým účinkem a já pořád vykřikoval Ruwenino jméno a tak dál. Nakonec se nám podařilo stáhnout se až nahoru k odpočívadlu a ta věc za námi nešla. Navrhl jsem, že to musíme udolat a věřil jsem, že to nakonec zvládneme, a Al-Rahem si doběhl pro pořádnou zbraň, a když se

vrátil, vyrazili jsme znovu na ztě. Zase to po nás šlo, ale nakonec se nám podařilo nějak tu věc rozptýlit, vaporisovat. Jizvy a šrámy ale byly nezanedbatelné, takže jsme se vrátili k našim podat zprávy z bojiště a Zemikosa se sehnul u svého neforemného batohu a dlouho se v něm přehraboval a hledal. A potom řekl: “Mám to”, a z pytlíku čocky vytáhl jakýsi předmět, který na mě ukázal a mě zalila horkost. A pochopil jsem, že se mi v hlavě rodí energie, navráťivši se síla, a Zemikosa řekl, že tam dole u kamene to bude věru zlé a až se od něj odlepi, nebo spíš odpadne, musím ho hned začít ošetřovat. Takže jsme se tedy vrátili ke kameni.

Zemikosa si klekl, přilepil dlaně a čelo, začal cosi mumlat a potom upadl do nějakého podivného letargického stavu. Byl evidentně duševně mimo, kámen ho nějak pohltil, a jeho tělo se rozvíbrovalo. Trvalo to celou věčnost, respektive čas byl zdáním, ve skutečnosti se vše seběhlo relativně rychle. Theurgovi prýštila krev z nosu, celý se chvěl, ale nakonec dvakrát vykřikl: “Jseš můj!”, a odpadl od kamene. Celou hruď měl potřísněnou krví a vypadal velice vyčerpaně, proto jsem přiskočil a začal se mu věnovat po hraničářsku, respektive tedy v duchu Horákových kursů záchrany zraněných. A potom, když jsem skončil, Zemikosa pravil, že si vybral oheň, tedy zřejmě cestu Ohně tam v kameni, ale chtěl jsem, aby si to vyslechli i ostatní, a tak jsme šli.

Nurnští Zoltarovu vyprávění naslouchali bezhesně, jako jedno velké ucho, ale vyprávění to bylo těžko pochopitelné a představitelné. Řekl, že tam porazil oheň a že mu to řeklo, aby bral. Ale nebylo co brát, ani kde. Také odušil, že zřejmě nezvítězil nade vším, běžel totiž ohnivým plamenem a dál už na to prostě neměl. Ale dovolilo mu to se vrátit, kámen jej odvrhl, a tak je tedy zpátky.

Přihlásil se Dwany Růžička jako další dobrovolník, ale s jistou úpravou postupu. Přišel s tím vlastně zase ten obětavý Zoltar a pomocí té hůlky mi opět naplnil hlavu silou a mocí, přetvořitelnou v to, co umím nejlépe kromě odchyty hobitů. Léčitelskou magii. A ta změna tkvěla v tom, že Růžičku budu hojit průběžně, ještě přísátého na kámen a divoce vibrujícího. Tentokrát se rozhodla sestoupit dolů celá družina, nechali jsme nahoře u kořisti jen Trudu s Brizzem, Kormanu Zlotého, Mila Peliška a Al-Rahema. A Růžička se ke kameni přisál a krvácel snad i z uší a očí, vibroval a já ho léčil z té od Zoltara získané síly, a on to zvládl a odpadl od kamene. Jenomže byl na tom věru bídně a ouha, on pořád dál před očima chřadl a bylo jasné, že ho to něco pořád šířící zevnitř a usává to z něj. A už nebylo kde brát a potom upadl do bezvědomí a vypadal, že je mrtvý a že jsme o něj přišli. A my ho bezvládného vlekli po

schodech nahoru, mimo dosah té hrůzy, a bylo to těžké, protože Dwany je opravdu tlustý hobit ověšený železem. Nicméně to, že jsme o něj přišli a že jeho ostatky tady nemůžeme té svině nechat, to nám dodávalo síly. Ale potom najednou dostal barvu a puls mu začal slabě tepat a ukázalo se, že za tím stál zase Zemikosa, tedy nějaký bezmeg, který ještě před prostupem zavěsil Růžovi na krk. A ten bezmeg, ten ho jistojistě na poslední chvíli, na posledním vlásku, zachránil, o tom jsem skálopevně přesvědčen.

A v tom zmatku kolem Růžičky, jak jsme kolem něj poskakovali a dělali mu všemožně dobře, šťastní že žije, najednou někdo vykřikl, kde je vlastně Chroust. A ono skutečně, Chroust nikde, a potom někdo řekl, že ho viděl, jak odešel zpátky dolů. A tuším, že to byl Milo, který pravil, že Chroust měl nějakou vizi, jak obelstít kámen, jak nad ním zvítězit, a odkráčel ji uskutečnit, naplnit. To bylo skutečně vážné sdělení, zanechali jsme tedy u malátného Růžičky na stráži Kormanu Zlotého a vyřítili se po schodech dolů, ale u kamene bylo ticho a leželo tam Chroustovo bezvládné tělo, mrtvé a v řízném chladu vlastně už dočista ztuhlé. A tak tedy zemřel hrdina z bitvy u Záluk z roku 1063 a nikdo vlastně nechápe, co se přesně odehrálo. Vilibald Chroust měl prostě vizi a odešel ji uskutečnit, a jeho vize teď nehybně ležela před našima očima a nám bylo do breku, hněvem a nenávistí k Ruweně z Moranes, k té stvůře, která se nám odmítá ukázat a krájí nás jako plesnivý chleba. Vytáhli jsme Vilibaldovo tělo nahoru, to už bylo asi osm hodin.

Musím se přiznat, že v tomhle mám prsty, totiž v té věci, že další šel na řadu Truda, ten Brizzův osobní strážce. Řekl jsem totiž, že když se kořist dělí půl na půl, měla by se také obětovat ta druhá půlka, a jelikož druhou půlku tvořily vlastně jen dvě osoby, bylo nasnadě, že Truda nemá jiné volby, než jít. A Truda tedy šel a já za ním, sledovat, co se bude dít. Ale neviděl jsem nic, než že vibroval a strašlivě krvácel a potom odpadl a byl dočista mrtvý.

A když jsem tu novinu sdělil ostatním, nějak se stalo, že Zoltar Zemikosa se nechal přemluvit, že to zkusí podruhé a jediná možnost, jak ho bylo možné léčit, už byla jen tou věcí, co nosím, ale štítím se jí. Je to věc veskrze temná, a už jenom její držení v okolí Nurnu díky Rorejsově vyhlášce je protizákonným jednáním. Upíří amulet kdoví odkud, snad z dob, kdy jsme potírali lunareidy spřáhlé Kodexem Elone, prostě taková hnušná věc, kterou si zarazím do hrudi a budu krvácat a ta moje krev, ten unikající život, přetvoří se temným chruťím té věci v magickou sílu využitelnou k čarování. Ale nebylo

potřeba Zemikosu léčit, poněvadž brzy poté, co duševně prostoupil kamenem a rozvíbroval se, odpadl a vykřikl, že to nemá cenu, že nepřátelská síla se nebyvale umocnila a že to jednou provždy vzdává. A prý mu tam za kamenem nějaký asexuální hlas říkal: “Vítej znova”, což ho jenom utvrdilo v přesvědčení, že tam, na druhé straně, už nemá co pohledávat. A potom se přihlásil Bolbuch a řekl, že tam tedy vlezte a vykdlí to tam, protože už ho síří, jak se k nám to cosi chová jako ke špinavým onucím. A vlezl tam a co se mu tam dělo, to těžko říci, ale síla proti němu musela stát strašlivá, protože krvácel jako olvorský vůl a třásl se jako osika, a mně nezbylo, než zarazit tu strašlivou věc do své vlastní hrudi, což tedy bolelo víc, než jsem čekal, byla to nepředstavitelná bolest, a jak jsem léčil Bolbucha, tak ze mně pomalu a jistě vyprchával život. A potom už jsem nemohl dál a musel jsem si tu věc vytrhnout a odpotácel jsem se stranou, cítil jsem, jak se objímám se smrtí, ale Bolbuch pořád vibroval a potom odpadl. Rozhlédl se kolem sebe, pomalu se zvedl na nohy a tak nějak divně se usmíval a řekl, že to dokázal. Ale potom se zkroutil křečí, a zase znova, něco ho hryzalo v útrobách a bylo jasné, že to pokračuje, a bylo vidět, že Dědek pomalu odchází ze světa. Čím dál víc připomínal věchýtek a my mu nemohli pomoci. Už nebylo jak.

A potom se ozval Milo, že kdybych mu zarazil tu moji šerednou věc do prsou, že by se vynasnažil, ale v první chvíli mě napadlo, že pokud to udělám, tak Milo skape a Bolbuchovi nepomůže. Bolbuch už ani nic neřikal, jen se kroutil a zdálo se, že nás ani nevnímá.

Pohlédl jsem na Peliška a ten krátce kývl. Vrazil jsem mu tedy tu věc do prsou a odevzdal jeho život temným bohům. Z hobitovy měkké hrudi vystříklo trochu tmavé krve. A Milo nedbal bolesti, přiskočil k malátnému Bolbuchovi a začal mu ošetřovat nejvážnější šrámy. Když už nemohl dál, vytrhl si netopýří amulet z hrudi a omdlel. Amulet zacinkal o podlahu. Chlapi okamžitě baflí Bolbucha jako žok chmele a vlekli jej nahoru. Dosud z něj prchal život, byl bílý jako voskovice a po vousech mu tekly sliny. Zůstal jsem u bezvládného Mila. Nechtěl jsem ve svém prachbíděném stavu riskovat cestu nahoru; můj stav byl totiž natolik vážný, že by mě mohlo zabít už jenom to, kdyby mi na schodišti uklouzly nohy. A Pelišek na tom byl ještě hůř. Na stráži u nás zůstal Otakáro Vesta a ten Hužmar Brizz, ostatní odkvapili. Když Milo konečně otevřel oči, za podpírání Otakára a Brizze velice opatrně následovali jsme zbytek družiny. A skoro nahoře zaslechli jsme hlas Dědkův, linoucí se ozvěnou z pohřební místnosti. Tedy žije. Když jsme Dědka měli možnost na vlastní oči spatřit, zdálo se být ve vcelku dobrém rozmaru.

Vyprávěl nějaký žert o tom, že pokud chceš dělat pietu, musíš být koncentrovaný. Úplně mi nedošlo, o čem že je řeč, ale zasmál jsem se jako ostatní.

S pytlí kořisti přesun do místnosti se sochami. Tam pytle opřeny o dveře, rozděleny hlídky, Kormanův havran postaven na osamělou vartu daleko do chodby vpředu. Zbytek ve výklencích snaží se odpočívat a usnout, což se některým daří.

Když jsem uvadal do snění, zaslechl jsem ještě Zemikosa, kterak vypráví, jak ondymo strávil tři čtvrtě roku v mrazivé jeskyni. No, mluvil o severské výpravě, nepochybně. Tam jsem byl taky... a Dědek... a Růža...

Al-Rahem mě probudil a vzrušeně něco vykřikoval. Došlo mi, že mluví o nemrtvých. Hrál jsem po meči, ale nebyl tam. Pak jsem si vzpomněl, že jsem jej položil doprostřed dlažby k hlídce. A meč skutečně žhnul! Potom Zemikosa zařval, že někdo jde chodbou. Kostlivci! Vhnuli se dovnitř. Došlo ke krátké, ale ostré šarvátce, po které zůstal na zemi nehybně ležet Korman Zlotě. Ale žil. Havran jej ovíval křídlem.

Řekl jsem Milovi, že za to, co udělal tam dole, jej považují jednou provždy za právoplatného člena družiny. Šlo o Milův majstrštych, první v životě. Sebeobětovatel se pro někoho jiného, než pro příslušníka Tuřinového spolku nebo sebe sama, ba co víc, riskoval život. Nejsem si jistý, zda se u mě nezačaly projevovat příznaky štangrovského syndromu, ale Milo Peliška od této chvíle považují za sice nejslabší, ale přesto platný členek družiny. Což značí, že má nárok na podíly z kořisti.

Bylo třeba donabrat síl, tedy kumpanie znovu rozložila se kolem a ti šťastnější, kteří neměli přidělenou vartu, pokusili se usnout.

*Tuto Lyškánorou připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*